

I.S.S.N. 1220 - 8620

anticipaţia

COLECŢIA POVESTIRI ŞTIINŢIFICO-FANTASTICE

CLUB
cpsf.info

MICROBIOKRATOS
*
NORBERT ŞI SISTEMUL

538

SOCIETATEA ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

SOCIETATEA ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ S.A.

Societate cu capital de stat, funcţionând sub egida Ministerului Cercetării şi Tehnologiei, înmatriculată în Registrul Comerţului cu nr. J 40/6775/1991

Anticipaţia

Revistă lunară de literatură şi artă SF
(nr. 538/septembrie/1996)
editată de S.C. „ŞTIINŢĂ & TEHNICĂ" S.A.

SUMAR

Director onorific
ALEXANDRU MIRONOV

Consiliul de administraţie
IOAN ALBESCU – director
NICOLAE NAUM
LILIANA STOENESCU

Director adjunct
CONSTANTIN PETRESCU

Director economic
CARMEN TEODORESCU

Lei 1500

Redactor literar
MIHAI-DAN PAVELESCU

Tehnoredactor
PAVEL D. CONSTANTIN

Coperta
VICTOR SFÂRLEA

Difuzarea
CORNEL DANELIUC
MUGUREL NIŢULESCU

Tiparul: „INTERGRAPH" - tel. 220 49 35

Abonamentele se pot face la oficiile poştale, precum şi direct la redacţie.
Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET S.A., PO BOX 33-57.
Fax: 004-1-312 94 32
Telex: 11995

Adresa: Piaţa Presei Libere nr. 1, Bucureşti, cod 79781
Tel: 222 58 33 sau 223 15 40 int. 1151
Fax: 222 84 94
BUCUREŞTI
ROMÂNIA

ALEXANDRU MIRONOV

EDITORIAL

Despre școala anilor 2000

Scriu aceste rânduri la Parlament, aşteptând deputaţii să se pronunţe asupra unei legi de excepţională importanţă pentru viitorul educaţiei în ţara noastră.

„Părinţii naţiunii" dinspre PD, PUNR, PNŢCD, liberalii au decis că ceea ce este furat, rămâne, bine merci, furat. Case de Cultură pentru Tineret în România nu mai există.

Cu coada ochiului îi privesc pe reprezentanţii Ministerului Agriculturii şi Alimentaţiei, veniţi să mai cerşească – imperios! – subvenţii pentru un bolnav: agricultura românească. Îi las într-ale lor, vor obţine, probabil, o nouă victorie, care va îndepărta şi mai tare adevărata reformă a satului şi mă concentrez asupra perspectivelor şcolii.

Şcoala-uzină, spune Alvin Toffler – ideea fiind susţinută, adesea, sub diverse forme, chiar de preşedintele României – este pe cale de dispariţie, pentru naţiunile care vor să câştige bătălia cu viitorul. Uneltele nou create au impact social imens – cel puţin în comunicaţii, tehnici alimentare, materiale noi de construcţie, minielectronică – această adevărată „cărămidă" a inginerului *Homo faber* de astăzi.

Parametrii galopant crescători, de demografie, mobilitate, dorinţa de democraţie participativă a cetăţeanului planetar, dispariţia ideologiilor în faţa ofensivei economiei de piaţă, fantastica evoluţie a factorului religios construiesc alte orbite pentru evoluţia societăţii umane. Prezentul este de o înspăimântătoare mobilitate, viitorul – foarte greu ce perceput.

Şi atunci?

Atunci, admiţând că pentru bătrânii, chiar pentru adulţii de astăzi, *lumea anilor 2020 va fi aproape de neînţeles,* pentru ca ea, această lume, să existe, să dăinuie, să ne îndreptăm atenţia asupra celor care în anii 2020 vor fi principalii vectori ai jocurilor planetare, ai dezvoltării speciei Sapiens Sapiens.

Adică: să ne ocupăm de educaţie. Cu asta nu vreau să spun: să prindem noi, părinţii, în mâini, actul de educaţie, înghesuindu-l şi ştrangulându-l, pentru ca fiii şi fiicele noastre şi urmaşii lor să fie cât mai mult după chipul şi asemănarea noastră!

Dimpotrivă, hai să lărgim orizonturile, să acordăm încredere oamenilor tineri şi foarte tineri, să cheltuim pentru a construi uşi şi ferestre pe care ei să le deschidă pentru a privi, a aprecia şi a alege un viitor posibil pentru fiecare, un viitor în care ei să intre, să-l cunoască, să-l preia în propriile lor mâini, să-l transforme pentru a construi acea „planetă verde sub un cer albastru" – cum spuneau, anul trecut, tinerii din 70 de ţări în **Declaraţia de la Sinaia.** O planetă pe care să se dezvolte civilizaţia înţelegerii aproapelui, pentru fiecare membru al ei. O civilizaţie care, rezolvându-vă problemele simple de viaţă (violenţa, foametea, molimele), individul Sapiens să-şi poată pune în valoare posibilităţile imensului său potenţial.

Deci, educaţie.

Care să nu se mai facă, desuet, cu un dascăl în faţa a 40 de indivizi tineri care, preluând cunoştinţe de la cel pe care-l ascultă şi din manuale, se transformă (cu unele excepţii) mai ales în modelul pe care

EDITORIAL

îl au în faţă. Or, este nevoie de mai mult. Fiecare dintre cei aflaţi în bancă este o făptură umană completă, capabilă de autodezvoltare şi creaţie. Fiecare copil, fiecare tânăr este înalt performant într-un domeniu înscris în genele şi cromozomii celulelor sale de ADN. Fiecare este, de fapt, Frumoasa din pădurea adormită, care aşteaptă momentul când cineva sau ceva va declanşa ascensiunea lui/ei spre performanţă şi, deci, desăvârşire.

Aşa ceva nu se poate întâmpla în şcoala-uzină. Chiar dacă, totuşi, la noi, profesori extraordinari scot, continuu, medaliaţi la olimpiadele internaţionale, la concursuri artistice şi sportive ale lumii – asta se datorează muncii individuale depusă de aceşti educatori performanţi cu elemente foarte capabile, selectate din marea masă a copiilor şi tinerilor. Reuşesc, de fapt, câteva zeci, sute – la nivel mondial –, câteva zeci de mii – la nivel naţional.

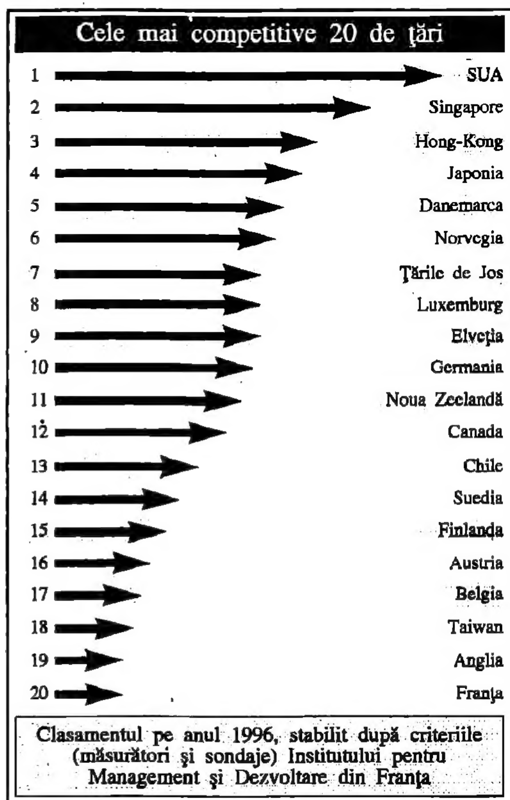
Restul: rămân uitaţi, într-o masă amorfă, cu o medie bună de instruire, este drept, dar incapabili să-şi dezvolte, creativ, sistemele intelectuale de supravieţuire.

Va trebui să luptăm, noi, educatorii, pentru a-l educa pe tânărul mediu performant. Va trebui, pentru asta, să inventăm.

Într-un articol din „România Liberă“ *(Depăşirea crizei de motivaţie în învăţământ)* doamna Camelia Popa găseşte cauzele acestei crize, în primul rând, în lipsa unor sisteme flexibile, în sistemele de stimulare (valabil şi pentru formatori şi pentru elevi şi studenţi – de observat aici că programe şi activităţi ale Ministerului Tineretului şi Sportului au iniţiat un proces de recompensare a elitelor, de susţinere a meritocraţiei n.a.); alţi parametri: finanţare slabă a învăţământului (totuşi, prin lege, 4% din Produsul Intern Brut – n.a.!), deprecierea şanselor de promovare social-economică (astăzi numai diploma nu mai contează, absolventul trebuie să demonstreze celui care îl angajează nu numai că a urmat cursurile unei şcoli sau ale unei facultăţi, nu numai să ştie, ci să ştie să aplice ceea ce ştie n.a.), centralismul exagerat şi formalismul sistemului şcolar (perfect adevărat – n.a.!) şi de aici lipsa proceselor de autonomie, iniţiativă, necesare autodesconsiderării. Categoric, doamna C. Popa are dreptate, când spune, citez: „...oamenii au nevoie de libertatea de a gândi şi a acţiona în mod independent, ...de a participa la luarea deciziilor...“.

...Cum facem?

Răspunsul nu-i simplu deloc. Idei există, desigur, „bântuie“ prin lume, experimente curajoase au fost încununate de succes mai ales în SUA, Canada, Ţările – „tigri asiatici“ şi din zona „Pacifică“, Ţările Scandinave, ale Uniunii Europene – dia-

Clasamentul pe anul 1996, stabilit după criteriile (măsurători şi sondaje) Institutului pentru Management şi Dezvoltare din Franţa

grama alăturată demonstrează că sunt interesaţi de schimbare tocmai cei bogaţi, adică cei care nu au probleme cu viaţa de zi cu zi şi ar putea sta în expectativă (cumplită palmă pentru noi, cei care chiar avem acută nevoie de schimbare şi care ne cramponăm, inconştienţi, de trecut şi imobilism...). Institute şi centre de cercetări ar trebui să preia (mai ales Institutul pentru Ştiinţele Educaţiei) aceste exemple, experimentând, apoi generalizând cele care se potrivesc sistemului nostru de învăţământ şi educaţie.

Din experienţa mea şi a colegilor mei din Ministerul Tineretului şi Sportului noi am ales, pentru educaţie, *un filon puţin exploatat: cel al timpului liber.*

La noi, paradoxal, timpul liber al tânărului, uriaş, atârnă deasupra lui ca o ameninţare. Preluat şi prelucrat, acest tezaur poate oferi, astăzi, posibilitatea de a deschide acele uşi şi acele ferestre despre care vorbeam, cele prin care îşi poate întrezări poteca, drumul lui spre viitor, spre trăirea singurei şi irepetabilei vieţi pe care o are.

În acest timp liber, fiul sau fiica noastră poate intra într-o Casă de Cultură unde, alături de discotecă, poate întâlni cercuri, cluburi, grupuri care să se ocupe de: PC-uri, electronică aplicată, conducere auto, astronomie, grădinărit, management şi cunoştinţe economice (asemenea cursuri, deschise de Ministerul Tineretului şi Sportului au un uriaş succes la tineri, participarea fiind peste orice aşteptare), jocuri logice, turism, servicii diverse. Organizate de stat şi autorităţile locale (care plătesc funcţionarea stabilimentului), folosind instructori şi profesori calificaţi şi baze de date pe care le oferă WWW-urile şi reţelele de genul INTERNET-ului, aceste instituţii oferă, întreabă, atrag – mici „vitrine" sociale din care cei tineri îşi trag „produsul" educaţional pe care îl simt potrivit personalităţii lor.

Aceleaşi activităţi se pot desfăşura în

EDITORIAL

„şcoala de sâmbătă", adică în timpul liber al şcolii – la sfârşit de săptămână sau după ore, atunci când clădirea şcolii (cu apă curentă, electricitate şi – cel mai adesea – încălzire) rămâne „orfană" de elevi.

Sau în tabere specializate (matematică, electronică, folclor, informatică, sportive – care există sau au existat în diverse momente) sau nu, dar în care trebuie să petreacă *vacanţe active,* în timpul cărora să se facă educaţie permanentă (am subliniat numele a două programe naţionale pe care MTS le aplică cu succes).

Asta-i. Aşa am începe – nu experimental (repet, s-a făcut!), ci la nivel mare. Sute de mii de copii şi tineri ar intra imediat, jucându-se, în activităţi de educaţie aplicativă serioase şi punând în valoare infrastructuri care există şi care sunt prost sau insuficient folosite.

Putem astfel mări randamentul social, micşora şocul căderii „Zidului Berlinului" şi al economiei de piaţă – pe care puţini dintre noi o înţeleg, care trebuie să devină modul natural de viaţă al fiilor şi fiicelor noastre.

Asta – dacă vrem ca în viitorul – optim! – să existe vehiculul pe care fiicele şi fii noştri să-l conducă singuri.

Altfel nu.

P.S. Toată stima pentru recenta întâlnire de la Brăila, organizată de cenaclul **SFERA.** Temele dezbătute – solide, serioase, interesante – pot crea impact social.

Căci, să nu uităm, Science Fictionul reprezintă elita. Vrem sau nu, ne aflăm în „Clubul" gânditorilor care construiesc viitorul.

V. BUGARIU

Autori români (II)

n vitrina unui chioşc de presă, văd şi revăd un volum semnat de Ovidiu Bufnilă. Într-un colţ, tot mai melancolic, pe măsură ce timpul trece. De ce alte cărţi îl determină pe trecător să scoată banii din buzunar, iar aceasta, de format mic, nu? Sunt americanii traduşi pe bandă rulantă mai buni decât Ovidiu Bufnilă? Nu neapărat. Autorul român scrie foarte bine, are un stil al său, inconfundabil. Atunci?

Răspunsurile sunt complicate şi contradictorii. Autorul nostru are câteva „cusururi". Locuieşte în provincie, are un nume necomercial, nu este susţinut de o editură puternică, este „bătrân" (născut în 1957), scrie proză scurtă, mai greu vandabilă, nu este prolific, nu-i imită pe americani, textele sale nu sunt nici „dure" şi nici „sexy". Se mai adaugă o împrejurare. Prin maniera sa stilistică, Ovidiu Bufnilă îi contrariază pe cei convinşi, din motive subiective, că autorul SF este altceva decât scriitor. De aici, presupun, o anumită mefienţă a „fanilor" faţă de textele sale. Pe de altă parte, cititorii de literatură nonSF au motivele lor să fie neîncrezători. De ce? Fiindcă volumul lui Ovidiu Bufnilă poartă „stigmatul" SF. Cititorii de literatură îl consideră sefist, sefiştii îl iau drept scriitor! În realitate, autorul nostru este simultan sefist şi scriitor. Astfel, letargia cărţii sale în vitrină este şi rodul unei tragicomedii de mentalitate.

Ovidiu Bufnilă este un scriitor autentic, nici vorbă. Volumul amintit (*Moarte purpurie*, f. 1., 1995) conţine reuşite excepţionale. În această categorie intră, de regulă, prozele foarte scurte, purtătoare ale unui lirism autentic. Două exemple: *Grebel*, *Cinematograful*. Şi printre textele scurte se află câteva izbânzi. Exemplu: *Abel & Cain*. Poezia se naşte din alternarea abruptă a cotidianului cu tragicul sau doar cu bizarul.

„Sprinter" foarte bun, dar capricios, autorul reuşeşte „curse" excepţionale,

dar înregistrează şi semi-eşecuri. Hotărît lucru, textele lungi nu-i priesc. În acestea, ţâşnirile autentice lasă locul unor autopastişe dubioase. Umorul facil naşte lungimi artificiale, textele se transformă în parodii neconvingătoare ale unor motive SF. Nu poate fi vorba, precizez, de lipsă a meşteşugului literar, dar nici de reuşită. Respectivele texte lasă impresia unor exerciţii onorabile.

Citind cartea lui Ovidiu Bufnilă, mi-am amintit de o remarcă referitoare la arta pentru artă. În legătură cu versurile lui Tommaseo, Croce scrie: „... foarte rar, adică numai în câteva poezii scurte, reuşeşte să stăpânească motivul fundamental cu atâta energie încât să poată dezvolta din el amănuntele, sau să le poată raporta la el; cel mai adesea lucra amănuntele în afara acestui centru, de unde şi aspectul de fragmente admirabile pe care îl au cele mai bune pagini de proză şi cele mai bune versuri ale lui." (Benedetto Croce, *Poezia. Introducere în critica şi istoria poeziei şi literaturii*, Traducere şi prefaţă de Şerban Stati, Editura Univers, Buc., 1972, p. 248.) În acest context, merită a fi amintită şi definiţia dată de T. S. Eliot poeziei minore: cea pe care o citim numai în antologii. Poetul şi eseistul englez preciza că înlătură orice sens peiorativ al noţiunii. Într-adevăr, autorul de literatură nu trăieşte o tragedie, dacă destinul îi permite să fie doar scriitor minor, dar autentic. Tragică este doar „interdicţia" de-a fi scriitor adevărat.

Divagaţia de mai sus pare a i se potrivi, cel puţin deocamdată, lui Ovidiu Bufnilă. Cele mai bune texte ale sale pot figura cu perfectă îndreptăţire într-o antologie. Nu mai mult, dar nici mai puţin.

Un profesionist

Printre autorii români ilustraţi editorial după 1989, Silviu Genescu face figura profesionistului autentic. Povestirile sale din volumul *T de la sfârşit* (Editura Marineasa, Timişoara, 1994) se situează în mod net deasupra improvizaţiilor livrate de unii sefişti de la noi. Frapează conştiinciozitatea de artizan rutinat. Mulţi au idei SF şi au citit numeroase cărţi de gen, puţini stăpânesc realmente meseria de prozator. Ori eşti un geniu, ori înveţi meserie. Iată o regulă adesea ignorată în climatul permisiv al mişcării SF de la noi. Urmarea este apariţia eboşelor literare, mai mult sau mai puţin promiţătoare. Nu este cazul lui Silviu Genescu. Textele sale sunt finisate, realizate, iar discuţia despre ele n-are nevoie de tradiţionala complezenţă sefistă.

În *Twelve. Twelve of the Best Romanian S.F. Stories* (1995), Cornel Robu include *The Shakespeare Variant*, Caracterizându-l pe autor în felul următor: „During the 1980s Silviu Genescu was – and still is – the most «American» of the sf authors in Romania. (...) No matter how much bovarysm is hidden under this fictional mask, the important fact is that beyond and *through* this disguise one can perceive a genuine manner of conceiving and writing sf, of living *within* it. Silviu Genescu's temperamental and spiritual

traits are the source of his radicalism, of reality viewed with unfriendly eyes, of his «cold», severe insight." Într-adevăr, în *T de la sfârşit* nu există nici-o undă de lirism, autorul dovedindu-se a fi din familia de spirite a prozatorilor realişti. Este un paradox să faci proză de tip realist şi în acelaşi timp să apelezi la motive şi teme SF? Autorul timişorean dovedeşte că nu. Textele sale dovedesc o preocupare constantă pentru amănuntele materiale. Pentru a scrie în acest fel, ai nevoie de nervii tari ai unui prozator realist. Nu cred că Balzac a fost invocat vreodată de teoreticienii motivelor şi temelor SF. Cu toate acestea, în calitatea lui de patron al realismului, putem să-l amintim. De la el au învăţat prozatorii să se „instaleze" într-un accident şi să descrie minuţios ce „văd". Cititorii lui s-au deprins să savureze cărţi unde amănuntele materiale sunt nenumărate, iar naratorul se dovedeşte un omniscient, priceput în aceeaşi măsură la tipografie, operaţii bancare, viticultură şi heraldică. Folosind teme şi motive SF, autorii români recurg rareori la chinuitoarea manieră balzaciană de a scrie. De regulă, ei improvizează un cadru material şi apoi îl populează cu personaje mai mult sau mai puţin memorabile. Este normal să fie aşa, fiindcă „posedarea" de tip balzacian a unui subiect este dificil de realizat şi cere mult timp. Cine a scris romane ştie că vizualizarea locurilor şi personajelor a fost una dintre cele mai dificile laturi ale muncii sale. În clipa când nu şi-a mai „văzut" plăsmuirile, textul lui a început să devină convenţional, să fie o însumare de scheme citite sau împrumutate din filme.

Scriitura de tip realist a lui Silviu Genescu este dublată de o preocupare la fel de minuţioasă pentru construcţie. Structura textelor din *T de la sfârşit* este bazată, în general, pe o ambiguitate de tipul „lucrurile nu sunt ce par a fi". Calcularea efectului final de surpriză dovedeşte o ingeniozitate remarcabilă.

Calităţile de mai sus sunt ilustrate exemplar în povestirea *Albastru pe albastru,* nucleul unui posibil roman. Autorul imaginează un conflict între ostaşii aceleiaşi armate. Cu câtva timp în urmă, în Golful Persic, distrugătorul american „New Orleans" a doborât din greşeală un Airbus iranian cu 250 de pasageri la bord. Acum, cu un alt comandant şi cu un echipaj aproape complet schimbat, în Marea Mediterană, nava devine victima unor întâmplări inexplicabile. Drept urmare, este atacată şi avariată de aparate decolate de pe portavionul american „Ranger", aflat la 50 mile depărtare. Câteva avioane de luptă sunt doborâte de rachete pornite de pe „New Orleans". A fost o acţiune diabolic de abilă a iranienilor? Au pătruns musulmanii în sistemul informaţional al marinei americane? Aşa s-ar părea. În cele din urmă, cititorul află că în spatele acţiunii se află forţe oculte, conduse de un om mort, comandantul avionului de pasageri doborât cândva dintr-o eroare de „New Orleans"! Dozajul epic, suspansurile, personajele secundare, detaliile tehnice, alternanţa episoadelor sunt impecabile. *În felul său*, povestirea este perfectă. Dacă autorul ar fi trăit în America, textul ar fi avut şanse reale de a se transforma într-un scenariu de film. Introducerea unui element fantastic (F, nonSF) nu deranjează deloc, ba dimpotrivă.

De ce n-a introdus Cornel Robu această povestire în antologia mai sus menţionată? Simplu. Fiindcă, în opinia sa, intervenţia unui om de pe lumea cealaltă ţine de *fantasy* şi nu generează „sense of wonder", emoţie a sublimului. Dacă babilonia din Mediterana ar fi fost provocată de extratereştrii dintr-un OZN, totul ar fi fost în ordine, sentimentul sublimului s-ar fi ivit, iar textul ar fi fost omologabil în categoria SF.

Aceasta nu înseamnă că *Varianta Shakespeare* nu este o proză reuşită. În ea, Silviu Genescu îşi dovedeşte profesionalismul apelând la un motiv curat SF, cel al îmbolnăvirii unui supercalculator de o maladie umană. Iniţial, calculatorul avea „caracterul lui Mae West, singura femeie din lume care fusese capabilă să facă să roşească un întreg regiment de infanterie marină doar citind din cartea de telefon". Ulterior, datorită unui experiment hazardat, calculatorul se identifică psihologic cu un ilustru personaj literar, Ofelia din *Hamlet*. Personalitatea lui se alterează şi sfârşeşte prin a se dizolva în nebunie şi suicid. Excelentul truc al autorului se bazează pe găsirea, tipic manieristă, a unui sprijin literar celebru. Ceva din etern umanul Ofeliei trece asupra calculatorului, umanizându-l şi făcându-l emoţionant.

Ce s-ar fi întâmplat, dacă în locul calculatorului ar fi fost o femeie supradotată, capabilă de hiperperformanţe intelectuale? Dacă aceasta ar fi înnebunit, şi-ar fi asumat personalitatea Ofeliei, ar fi decis să se sinucidă şi implicit să-i sacrifice pe colegii ei, dependenţi de ea? Conform teoriei lui Cornel Robu, povestirea şi-ar fi pierdut orice interes, ar fi intrat în domeniul horror, accesul la „sense of wonder" fiindu-i interzis. Nu cred că lucrurile sunt atât de simple.

Maniera stilistică a lui Silviu Genescu este foarte pretenţioasă. Cine scrie aşa nu-şi livrează textele cu una cu două. Există totuşi câteva prilejuri unde Silviu Genescu trebuia să scurteze sau, pur şi simplu, să nu dea la tipar. Desigur, ca şi în cazul lui Ovidiu Bufnilă, nu se pune problema unor eşecuri artizanale. Când, însă, un autor este atât de exigent cu sine însuşi, discuţia se poartă de la un nivel în sus. Ar fi de menţionat, de exemplu, *Jurnalul unei case de nebuni,* unde ingeniozitatea autorului are o mică eclipsă. Personajele sar dintr-o epocă americană în alta, fără nici-o explicaţie. Doar atât. Intră în chestiune şi maniera de a construi personaje arţăgoase, puse pe ceartă. Autentică până la un punct, ea ameninţă să devină monotonă. În fine, de menţionat şi pericolul unor lungimi datorate dorinţei de exactitate. De cele mai multe ori, descrierile minuţioase ale unor ambianţe materiale sunt de bun efect. Accidental, însă, ceea ce sună bine devine redundant-explicativ. Un exemplu: „Ancorat de platforma orbitală, «Raven» dobândise gravitaţia artificială rezultată din rotaţia axială a întregii structuri «Beta Jarvis»." Altul: „Ceru computerului de bord o verificare a alveolelor care conţineau, într-o îmbrăţişare pneumatică, trupurile celor trei pasageri."

Silviu Genescu are calităţile unui romancier de cursă lungă.

VEO

OVIDIU

VITAN

MIKROBIOKRATOS

Desen de Florin Constantin

În fiecare dimineaţă, indiferent de anotimp, Union Square se umplea de grupuri de bărbaţi nebărbieriţi, prost îmbrăcaţi şi, în general, dispuşi să facă orice pentru câţiva dolari. În jur de ora şase începeau să apară camioane sau dubiţe, din care coborau tipi bine hrăniţi şi atent îmbrăcaţi, ce alegeau mici grupuri de şomeri, pentru a le oferi câte o slujbă de o zi sau două, în schimbul unor sume modeste. În general, prestaţiile acestor nefericiţi vizau activităţi epuizante sau desfăşurate în condiţii execrabile; nu o dată, oamenii grangurilor din oraş recrutau câte doi-trei bărbaţi mai impunători pentru a călca în picioare vreun rival sau pentru a convinge vreun datornic să-şi plătească „tributul".

Zilierii erau întotdeauna cam aceiaşi, motiv pentru care se cunoşteau între ei destul de bine. Gary McLeid, spre exemplu, venea în Union Square de aproape un an, zi de zi, rămânând rar fără slujbă. Mic de statură, dar foarte solid, un conglomerat de muşchi oţeliţi, îndeplinise cele mai ingrate sarcini – de la sortat metale din gunoaie, la cărat moloz pe şantier, de la curăţat closete prin orăşelele învecinate, la aratul câmpului pe ploaie şi grindină, iar nu o dată acceptase chiar şi însărcinări din partea celor din „gang". Şomerii îl respectau datorită forţei sale, spunându-i McLeid Debarasorul.

– Hei, McLeid, ce-ai mai făcut ieri? îl întreba câte unul.

– Fleacuri, Johnny! Am poftit respectuos vreo trei domni gălăgioşi să iasă din bordelul lui Sam şi, ca să vadă câtă grijă le port, până-n stradă nici n-au atins podeaua...

Ultima sa zi norocoasă fusese în urmă cu o săptămână. Thunder Robson, cel ce organiza meciuri de box, îi oferise 200 de dolari pentru a se lăsa snopit în bătaie în faţa unui imbecil pe care l-ar fi doborît, altfel, fără prea multă bătaie de cap. Oricum, banii erau bani şi timp de cinci zile McLeid nu mai dăduse prin Union Square. Ieri apăruse din nou, dar vânătaia de sub ochiul drept nu-l avantajase în faţa celor ce căutau braţe de muncă. Îşi băuse şi ultimii bani, iar astăzi aştepta cu nerăbdare maşina Italianului, cel care, vorba băieţilor, avea scris pe frunte „închisoare", iar pe mână „biştari".

– Pariez pe un dolar că Italianul nu vine azi, îi spuse Milovici, un lungan deşirat, cu faţa boţită după beţia din noaptea precedentă.

– Ce-ţi veni? mormăi McLeid.

– Ieri am trecut pe lângă barul lui şi am văzut patru maşini de la Secţia a 11-a, care nu cred că veniseră acolo să-şi umfle cauciucurile!

– La naiba, blestemă McLeid printre dinţi şi scoase o ţigară din pachet.

– Hei, Mil, ai un foc?

– Îhî!

McLeid tocmai se apleca să-şi aprindă ţigara, când se auzi strigat. Ezită o clipă, apoi o aprinse totuşi şi-l privi pe lungan în ochi. Milovici se încruntă abia perceptibil.

– Rowley, şuieră el, fără să-şi mişte buzele.

– *Shit*, zise calm McLeid şi se întoarse. Sergentul Matt Rowley, de la secţia a 11-a, îi făcu semn să se apropie. McLeid păşi alene, cu mâinile în buzunarele scurtei de piele. Ajuns lângă masivul poliţist, se opri, cu ţigara atârnându-i între buze.

– Cum o mai duci, McLeid?

– Nu mai prost decât de obicei.

– Nu cumva mai rău?

McLeid oftă şi trase din ţigară.

– Să fim serioşi, *sarge*. Nu-mi spune că ţi-ai pierdut somnul din cauza mea!?

– Nu fi prost, McLeid! Ascultă-mă: ieri l-au ridicat pe Italian...

– Pe cine? făcu McLeid senin.

– Pe Italian, făcu Rowley apăsat. Lasă figurile astea de prost gust, Debarasorule. Aş putea accepta că n-o cunoşti pe mă-ta, dar nu şi pe Italian. Ei bine, azi dimineaţă Mike Rogoff a fost găsit împuşcat, într-un şanţ cu apă. Ce-ai de zis despre asta?

McLeid păli, căci ştirea era gravă. El şi Rogoff fuseseră angajaţi de Italian, cu trei luni în urmă, să bată „peştii" unor târfe de pe Alaska Road – oameni de-ai lui Lousy Miller, rivalul Italianului, ce intenţionaseră să „lucreze" în teritoriul acestuia din urmă. Debarasorul se mulţumise să-i desfigureze, Rogoff însă, un rus brutal şi alcoolic, îl bătuse pe unul dintre ei până-l omorîse. Pe moment, treaba se muşamalizase datorită protecţiei şi puterii Italianului, însă o dată ce acesta fusese săltat, se părea că Lousy Miller îşi începuse răzbunarea. Mai grav era că aflase şi poliţia de afacerea cu „peştele" mort. Oare Rowley ştia că el „lucrase" cu Rogoff, sau doar îl bănuia?

– N-am nimic de zis, *sarge*. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– McLeid, n-are rost să faci pe prostul. De ce vrei să-l acoperi pe Lousy Miller? Sau nu te tentează să apuci şi ziua de mâine?

– De ce m-ar tenta, *sarge*? făcu calm Debarasorul. Ce-mi poate aduce? O altă tonă de bălegar? Un alt kilometru de şină de cale ferată de cărat în spinare? Rahat!

– OK, eu nu mai insist. Nu am dovezi împotriva ta, dar ştiu că cel care a fost atunci cu Rogoff era un tip îndesat şi cu pumnul greu. Oare cine să fi fost? Kim Basinger?!

Sergentul Rowley îl mai privi câteva clipe, apoi se răsuci, urcă în maşină şi plecă. McLeid rămase acolo, în picioare, cu ţigara arzându-i degetele. O aruncă şi se întoarse către locul în care

Milovici şi un bătrânel simpatic, Bunicul Wilson, se ocupau de o sticlă de brandy.

– Ce-i, Gary? Necazuri?

– Nu, voia să mă-nfieze! Ă... băieţi, eu m-am cărat. Şi nu cred că mai apar pe-aici prea curând.

– De ce? întrebă Milovici atent. Ai necazuri mari?

– Mda, cam aşa s-ar zice. Baftă şi să ne vedem cu bine, Mil! Sănătate, Bunicule Wilson! Dă-mi să machesc şi eu o gură şi v-am lăsat...

– Gary, ai nevoie de ajutor?

– Nu, staţi liniştiţi. Doar să spuneţi că nu m-aţi văzut, în caz că întreabă de mine oamenii lui Lousy.

– Lousy Miller? Deci el e pe urmele tale?!...

McLeid încuviinţă din cap, le înapoie sticla, apoi – privind în toate părţile – porni către centru. Gorilele lui Lousy puteau apărea din clipă în clipă, şi asta nu-i convenea. Traversă strada, dar o dată ajuns dincolo, se opri şi se întoarse în direcţia celor doi prieteni. Ezită un moment, nu prea lung. Porni înapoi şi se apropie de Milovici şi Wilson, care-l priveau curioşi.

– Bunicule Wilson, mai ţii minte cumva telefonul Doctorului?

Bătrânul se opri din băut şi-l privi pieziş.

– Dumnezeule, McLeid, ce-ţi veni?

– Am nevoie de bani, Bunicule. Am *mare* nevoie...

– Eşti nebun, omule! Vrei să te laşi fiert de dementul ăla?

– N-am încotro... Hai, spune-mi telefonul Doctorului!

– Despre ce-i vorba? întrebă Milovici, care era complet pe dinafară.

– Gary Mcleid şi-a pierdut minţile! Vrea să ajungă cobai!

– La naiba, Bunicule, nu pricepi că-mi *trebuie* numărul ăla?

– Aşa au zis şi alţii, da' nici unul nu s-a mai întors să ne spună ce-a făcut. Nu ţi se pare dubios?

– De ce? Ce vrea Doctorul ăla? întrebă lunganul.

– Dracu' ştie, exclamă bătrânul. Experienţe şi chestii d-astea. Patru inşi au acceptat, şi nici unul nu s-a mai întors. Iar Doctorul are faţă de nebun!

– Poate s-au îmbogăţit... încercă Milovici.

– S-au îmbogăţit, pe dracu'! Cine-ar da atâţia bani unor prăpădiţi ca noi? Îţi zic eu, Mil, Doctorul ăsta...

– Ajunge cu vorbăria, se enervă McLeid. Kilerii lui Lousy pot apărea oricând şi vouă vă arde de ăia patru! Zi-mi, naibii, numărul...

– Tu ai vrut-o, Gary McLeid! îl preveni Bunicul Wilson. Ascultă, e simplu: 234-2344. *God bless you, man!*

– Mersi, Bunicule. Am plecat.

Debarasorul se deplasă rapid la metrou şi merse cu el până la marginea oraşului. Intră într-un bar şi se duse direct la telefon. Se scotoci după o fisă, o găsi în cele din urmă şi, fără ezitare, o introduse în fantă. Moneda zornăi în aparat, în vreme ce McLeid forma numărul.

– Da? răspunse o voce feminină.

– Aş dori să vorbesc cu... cu Doctorul, spuse Debarasorul.

– Cu cine avem onoarea?

– Mă numesc Harris... Telefonu-l ştiu din Union Square. Mă-nvârt adesea pe-acolo.

Vocea de la celălalt capăt al firului făcu o pauză.

– Ce doriţi, de fapt, domnule Harris?

– Vreau să vorbesc cu Doctorul. Am nevoie de bani. Urgent. Accept *orice*...

– Prea bine, domnule Harris. Iată cum facem...

În seara aceleiaşi zile, McLeid-Harris se întâlni cu doctorul Smith – un bătrânel uscăţiv, cu părul vâlvoi şi privirea puţin cam fixă, altfel foarte inteligent – şi cu profesorul Jones – care nu era nici el mai tânăr, în schimb avea statura unui fost baschetbalist, e-adevărat, acum slab şi puţin adus de spate.

– Domnule Harris, îi spuse Doctorul, voi încerca să vă vorbesc cât se poate de deschis, păstrând însă discreţia asupra unor anumite aspecte... cel puţin deocamdată. Aşadar, eu şi profesorul Jones ne ocupăm cu diferite cercetări de avangardă, parte din ele neaprobate de comisiile de specialitate ale guvernului; cum s-ar spune, lucrăm în secret şi pe cont propriu. Nu obligăm pe nimeni să se ofere pentru experimente şi nici nu lucrăm cu cei care nu respectă tăcerea.

– Domnule doctor, de ce îmi spuneţi toate astea? De ce mi le spuneţi tocmai *mie*, un oarecare de pe stradă?

– Mă bucur că mi-aţi pus aceste întrebări. În acest fel îmi va fi mai uşor să vă avertizez că putem elimina sau discredita pe oricine îşi încalcă angajamentul, fără să pară că vă ameninţ. V-am spus, vreau numai să fiu sincer.

– Perfect! Şi despre ce experienţe e vorba?

– Aici depinde de câţi bani vrei să câştigi şi de ce poţi să faci, răspunse profesorul Jones, care până atunci tăcuse. Lui McLeid acesta i se păru de la bun început antipatic.

– Ce onorarii oferiţi? se interesă el.

– Nu avem un tarif fix, râse doctorul Smith. Întotdeauna lucrăm prin consens.

– Atunci, vă rog, spuneţi-mi care este cea mai dificilă şi mai periculoasă experienţă. Fac *orice!*

– Sunteţi sigur?

– Hm, dacă e vorba să-mi tăiaţi capul...

– De ce, socoteşti asta un lucru dificil? interveni iarăşi profesorul Jones. McLeid se încruntă, vrând să riposteze, dar Doctorul i-o luă înainte, izbucnind în râs.

– Dragă domnule Harris, Jones glumeşte, referindu-se la experienţele noastre privind transplantul craniului... dar nu vă speriaţi, nu este vorba de aşa ceva. Mă gândeam... dragă Jones, mă gândeam la dinozauri... ştii, cu ocazia asta rezolvăm şi problema cealaltă...

Profesorul dădu evaziv din mână, fără să zică nimic. McLeid se uită la doctorul Smith; acesta afişase un zâmbet încurajator şi, după câteva clipe, continuă:

– Domnule Harris, în urmă cu mai multe milioane de ani, cu mult înainte de apariţia omului, Pământul era dominat de nişte reptile uriaşe, numite dinozauri...

– Da, şi au pierit acum 65 de milioane de ani.

– Exact, făcu Jones, încântat şi, totodată, puţin surprins. Văd că nu sunteţi deloc străin de problemă!...

– Domnule doctor, nu mă judecaţi după situaţia în care mă aflu *acum*... sunt silit să fac asta, şi altele, mai riscante, dar înainte de a decădea atât am fost un bun elev şi, mai apoi, un destul de bun student. Am studiat ingineria timp de trei ani, după care însă am fost prins cu droguri şi exmatriculat definitiv.

– Regret asta, domnule Harris, dar mă bucur că putem dialoga la un nivel mai înalt... După cum ziceam, extincţia dinozaurilor a avut loc la sfârşitul Cretacicului. Cauza masivului dezastru este necunoscută, deşi supoziţiile nu lipsesc: un meteorit ce a provocat o iarnă prelungită, o cometă, un virus, un exces de calciu ce a betonat ouăle dinozaurilor sau, dimpotrivă, o carenţă acută ce le-a distrus scheletul... Nimeni nu ştie adevărul, în afară de bunul Dumnezeu. Noi însă vrem să aflăm care a fost adevărata cauză, dincolo de toate ipotezele şi speculaţiile; de aceea, am descoperit o modalitate de a ne deplasa în timp...

– Glumiţi! exclamă McLeid.

– Deloc! Este un lucru real deja. Şi chiar mă mir că nu a fost descoperit până acum, după cât s-a scris pe tema asta. Ceea ce ne interesează este să trimitem în Cretacic un complex laborator automat, care să înregistreze tot ce-ar putea avea legătură cu moartea dinozaurilor; factori chimici, fizici, meteorologici, climaterici, biologici, ecologici, tectonici şi orice s-ar mai putea pune pe seama dispariţiei lor. Laboratorul are în el tot ce-i trebuie, de la camere video şi termometre, până la instalaţii de sinteză şi chiar un microreactor nuclear.

– Şi atunci, eu... eu ce rost mai am?

– Rolul dumneavoastră este de a supraveghea tot acest complicat mecanism de la pupitrul de control, ajutat de un computer. Laboratorul lucrează singur, ştie cu precizie ce trebuie să facă. Dumneavoastră numai îi daţi indicaţii printr-o tastatură, în caz că senzorii semnalizează vreo defecţiune; de asemenea, trebuie supravegheate operaţiunile de reîmbarcare a tuturor obiectelor împrăştiate pe teren, pentru că nu trebuie să lăsăm acolo *nici măcar un ac*. Ştiţi, faptul că aţi studiat ingineria vă avantajează foarte mult, ca şi pe noi de altfel, deşi oricum va trebui să parcurgeţi un curs intensiv de o săptămână, absolut necesar.

– O săptămână?! Mie îmi trebuie banii chiar mâine!

– Dacă sunteţi dispus să vă bizuiţi pe discreţia şi loialitatea mea, v-aş putea ajuta cu plăcere şi în această problemă!

– Domnilor, uite care este *problema!* Voi fi sincer. Am făcut o prostie, acum câtva timp, şi în momentul de faţă o puternică bandă din oraş îmi vrea capul. Dacă nu plec mâine dimineaţă, mai târziu nu mai apuc.

– Nici o problemă, domnule Harris. Vă putem găzdui până atunci... N-aveţi nici o grijă.

– Asta n-ar fi rău, aprecie falsul Harris. Ei, şi-acum – care-i preţul?

Doctorul Smith gesticulă evaziv, în timp ce se ridică din nou, făcând câţiva paşi prin cameră.

– Nu ne-am gândit niciodată la un preţ anume... dar cred că suma de 100.000 de

dolari ar fi întru totul convenabilă. Ce ziceţi?

Deşi pe faţa sa nu se putu citi nimic, McLeid fu surprins de suma exagerat de mare, la care nu se aşteptase sub nici o formă. Totodată, îşi aminti cuvintele Bunicului Wilson: „Cine-ar da atâţia bani unor prăpădiţi ca noi?".

– Este o sumă ce impune respect. Şi nu cred să aveţi ceva împotrivă dacă vă rog să-mi expuneţi, cu precizie, şi riscurile. Pentru atâţia bani, riscul trebuie să fie enorm.

– Mda, sigur, există şi un oarecare risc. Însă banii vă vor răsplăti nu atât activitatea şi expunerea la vreo primejdie, cât discreţia.

– Totuşi, care este acest risc?

– Teoretic, e unul infim şi constă în posibilitatea de a ajunge în alt timp decât cel preconizat sau, mai rău, de a nu mai nimeri înapoi, în timpul din care aţi plecat... Dar, vă repet, calculele sunt foarte precise, iar probabilitatea amintită extrem de redusă.

– A mai făcut cineva acest drum?

– Nu, răspunse sec profesorul Jones. Nu-ţi vom ascunde acest lucru. Am trimis obiecte în trecut – camere video, de exemplu, sau cinci dolari pe o distanţă de vreo 60 de ani, necesari doctorului Smith pentru a-şi cumpăra dulciuri, copil fiind, dar niciodată oameni!

McLeid nu-şi dădea seama dacă bătrânul profesor râde el ori nu, dar nu avea încotro – *trebuia* să accepte orice. Totuşi, mai încercă ceva, în ideea de a şti cu precizie pe ce poziţii se situează.

– Mă gândeam la un fapt, domnule profesor, zise el. Ce credeţi că s-ar întâmpla dacă aş nimeri înapoi nu la timpul stabilit, ci acum, şi aş refuza oferta dumneavoastră?

– Ai face o mare greşeală, răspunse liniştit bătrânul savant. Unu – pentru că, oricum, drumul îl vei fi făcut deja şi, deci, te vei fi expus la riscul de care te temi; doi – pentru că vei fi nevoit să te reîntorci în stradă, unde vei fi luat în primire de cei care te vânează. Ce părere ai?...

▲ ▲ ▲

O săptămână mai târziu, Gary McLeid păşea în interiorul cabinei temporale – un tub de dimensiuni impresionante, aşezat la baza unei sofisticate instalaţii tehnice, încă o dată mai înaltă şi mai lată decât tubul, din care răsăreau tot felul de aparate, tuburi nichelate şi cabluri. Tot acest complex era amplasat în centrul unui câmp de forţă produs de un generator; cei doi bătrâni savanţi nu aveau altceva de făcut decât să acţioneze câmpul de forţă pentru a-l face suficient de intens încât să deformeze timpul şi, astfel, laboratorul să se strecoare de-a lungul acestuia, ca un puştan alunecând în jos pe o balustradă, dar nu un etaj, ci 65.000.000 de ani, până în străfundurile istoriei.

– Cum e, Gary? întrebă în microfon doctorul Smith.

– Nici acasă nu mă simţeam mai bine!

– Perfect, văd că-n ce priveşte moralul, e-n regulă. Atunci... baftă! Ne vedem peste o secundă!

– O secundă de şase luni, nu? Rămâneţi cu bine.

McLeid stătea în picioare, cu o ţigară în mână, şi privea prin hublou către cei doi savanţi, aşezaţi în faţa computerului. Văzu degetul Doctorului apăsând o tastă, apoi, în acelaşi loc, o ferigă în hublou, iar în spatele ei jungla cretacică se undui sub rafalele unui vânt destul de puternic.

– Până-aici e bine, vorbi McLeid cu glas tare. Să sperăm că Lousy Miller nu bate până-n Cretacic, ce zici, bătrâne Harris?

Primise instrucţiuni să nu părăsească „palatul", cum îl denumise, decât în caz de forţă majoră, dorind să nu se creeze vreo ocazie de a schimba Istoria cunoscută, datorită vreunui fapt aparent insignifiant: literatura şi filmele S.F. ofereau destule avertismente în acest sens, iar McLeid le înţelegea.

Se simţea bine, deocamdată. Nu-i strica o mică vacanţă gratuită, care – pe deasupra – se mai lăsa şi cu un teanc de bani la care nici nu visase vreodată! Mulţumi în gând dinozaurilor că avuseseră amabilitatea s-o mierlească pentru ca lumea să-şi bată capul de ce or fi făcut-o, iar el să scoată un ban cinstit; mulţumi celor doi oameni de ştiinţă, sergentului Rowley şi chiar lui Lousy Miller, în fond, dacă n-ar fi fost acesta, cine ştie ce bolovani ar fi cărat acum în schimbul câtorva dolari prăpădiţi... În fine, dă-i naibii de bani, încă n-au apărut, şi nici sergentul, nici ticălosul de Miller, nici măcar Adam... Deocamdată singurul om de pe Pământ este Gary McLeid, zis Debarasorul, zis Gary Harris... refugiatul din Cuaternar.

Laboratorul se pusese pe lucru încă din prima clipă.

Două zile nu se ocupă decât cu analiza probelor de sol şi aer, dar după aceasta totul începu să fie mai interesant; complexul lansă automat baloane de heliu, rachete cu paraşută, mici elicoptere telecomandate, roboţei autopropulsaţi şi alte asemenea bijuterii tehnice, care nu „iertau" nimic.

Prin hubloul panoramic ce se întindea de la un capăt la altul al „palatului" nu se vedea mare lucru, deoarece acesta nimerise chiar lângă un dâmb înalt, dar McLeid deplasă uriaşa construcţie câteva zeci de metri mai la sud, oferindu-şi o privelişte absolut magnifică spre poalele dealului pe care se afla – într-o vale largă, acoperită de vegetaţie şi traversată de un râu destul de lat, în timp ce în depărtări se distingea piscul impunător al unui munte.

Reptilele mişunau atotputernice, însă laboratorul nimerise într-o zonă puţin frecventată de către acestea; oricum, McLeid le putea admira oricând, preluând imagini de la nenumăratele camere video amplasate în împrejurimi, pe o rază de mai multe zeci de kilometri. Lucrul îl fascinase la început, căci privea mişcările greoaie ale Plesiosaurilor sau Megatheriumilor, gesturile agile, de şopârlă, ale Tyranosaurilor, zborul – nefiresc parcă – al Pteranodonilor, lilieci uriaşi şi ameninţători, inconştienţa lor animalică, şi toate acestea îi dădeau senzaţia că are loc un eveniment fantastic, că cineva a montat un show paleontologic pentru el, că ia parte la o mare minune a naturii, desfăşurată în strânsă legătură cu sosirea lui aici... bineînţeles însă, nu era vorba de nici o minune, sau – având în vedere că laboratorul rupea logica peisajului preistoric – minunea era chiar acest habitaclu şi omul aflat în interiorul său... Totul era firesc, natural, AŞA SE ÎNTÂMPLASERĂ LUCRURILE, iar el, omul venit din anul 1981 al erei lui Hristos, era pur şi simplu obişnuit cu alte privelişti, altă realitate, altă lume parcă...

Familiarizat cu problematica extincţiei, văzu de la bun început că nici o perdea de fum nu acoperea cerul, consecinţă a vreunei erupţii vulcanice cataclismice sau a prăbuşirii vreunui meteorit de proporţii; nici un gaz toxic nu otrăvea atmosfera, ca urmare a vizitei nefaste a vreunei comete; mult invocatul iridiu nu deranja pe nimeni, puii spulberau găoacele fără jenă, iar dinozauri în atele încă nu zărise...

Şi atunci, care să fi fost, totuşi, motivul ce urma să-i ucidă? Extincţia cea mare nu începuse încă, era clar. Estimările computerului, care aduna încontinuu informaţii de la aparatura din teren, ordonându-le şi coroborându-le, nu indicau câtuşi de puţin o mortalitate alarmantă, nici măcar una uşor crescută peste o limită sesizabilă. Trebuia să mai aştepte...

Pentru timpul liber, McLeid avea la bord vreo două sute de casete video şi cam tot atâtea audio, de cea mai bună calitate. Epuiză stocul după nici patru luni. Citi şi tot ce luase cu el. Începu să-şi raţionalizeze ţigările ce se împuţinau îngrijorător, apoi lăsă baltă şi exerciţiile fizice la cele câteva aparate de forţă în cabină. Cel mai mult deplânse, însă, lipsa alcoolului. Avea momente când ar fi băut în neştire... păcat că doctorul Smith şi profesorul Jones îi interziseseră categoric să ia cu el băutură, oricât insistase pentru asta.

În rest, avea sarcina ca de patru ori pe zi să ceară informaţii computerului şi să ruleze programe de control, lucru care nu-i lua prea mult timp.

După o lună şi ceva, avu prima ocazie de a ieşi în aer liber – şi, totodată, de a înfrunta prima dificultate majoră. O alunecare de teren surpase parţial malul râului, blocându-i cursul şi acoperind o mică porţiune de junglă în care se afla amplasată o cameră video. Pierderea acesteia, în sine, n-ar fi contat, partea proastă era că nu putea rămâne acolo – cine ştie cum se conserva şi peste zeci de milioane de ani cineva ar putea da de ea, şi e greu de zis cam ce-ar spune la vederea ei, mai ales dacă evenimentul ar avea loc mai aproape de anul 1981, prin secolul XIX, de pildă. Consecinţele ar putea fi incredibile... Televiziunea ar putea lua o cu totul altă turnură, cine ştie, poate domnul şi doamna McLeid n-ar mai fi avut motiv să stea fascinaţi în faţa primului televizor pe care îl cumpăraseră, în vara aceea a lui '54 (având în vedere că, în noua variantă a Istoriei, televiziunea se extinsese încă din vremea primului război mondial, când lumea urmărea îngrozită reportajele de la Ypres şi Mărăşeşti) şi, deoarece n-au mai stat până la ora unu noaptea în faţa televizorului, n-ar mai fi fost obosiţi, şi doamna McLeid n-ar mai fi uitat să-şi ia pilula anticoncepţională, dar ori-

cum ar fi făcut dragoste cu domnul McLeid, însă n-ar mai fi rămas gravidă, iar Gary nu s-ar mai fi născut, sau poate ar fi apărut mai târziu şi n-ar mai fi fost el...

Genul acesta de speculaţii ajunsese să-l obsedeze, de aceea se strădui să le lase baltă şi să se concentreze asupra recuperării camerei video. Zbură cu elicopterul până la locul calamităţii, unde o masă enormă de pământ, bolovani şi pomi se prăbuşise la vale, iar apele transformaseră totul într-o mlaştină greu de abordat. Camera emitea un bip-bip continuu, ce-i permise lui McLeid să identifice cu precizie locul în care se afla aceasta: la vreo cinci metri adâncime, sub noroi, într-o poziţie greu de atins. Se luptă mult cu mâlul, ca şi cu apa ce curgea pe alocuri în firişoare mai mari sau mai mici, iar după câteva ore cupa instalaţiei de săpat se vede că lovi camera, căci aceasta îşi întrerupse brusc emisia.

– Fir-ar să fie, exclamă McLeid, epuizat. Dacă se duce şi mai la fund e pierdută!

Intră chiar el în groapă şi, murdărindu-se din cap până-n picioare, reuşi să dea de cameră şi de tija de susţinere. Legă cablul de aceasta din urmă, se urcă cu marea greutate la loc în carlingă, aşa murdar cum era, şi acţionă troliul care smulse aparatul din noroi. Împreună cu instalaţia de săpat, îl băgă în cala elicopterului, pe care îl pilotă spre „palat". Odată ajuns acolo, primul lucru pe care-l făcu fu să-şi dea jos combinezonul plin de noroi şi să-şi admire faţa şi părul, care erau la fel de negre; oftând, amână puţin spălatul camerei şi al excavatorului pentru a face o baie într-un mic lac din apropiere, cercetat în prealabil şi declarat „fără pericole".

Întârzie aproape o jumătate de oră, bălăcindu-se şi înnotând în voie, bucuros că scăpase din cuşcă, înşelându-şi – chiar şi numai pentru scurt timp – autoprizonieratul. Când ieşi din apă era ora trei după-masă şi soarele încă ardea. Obosit cum era, se trânti pe o pătură, gol-puşcă, şi închise ochii, hotărît să doarmă o oră...

Avu un vis urât: se făcea că zbura cu elicopterul şi că era atacat de un şarpe gigantic căruia îi reteza capul cu elicea, dar sângele reptilei ţâşnea inundând carlinga şi înecându-l... Se trezi brusc, văzu că totul e în regulă, râse şi se ridică. Dar...

– Îhh, făcu el cu scârbă, văzând pe propriul său picior trei lipitori grase, inelate, care-i sugeau sârguincioase sângele. Le smulse şi le aruncă la loc în apă, după care intră repede să-şi dezinfecteze locurile în care fusese muşcat. Puse deasupra un pansament impermeabil, apoi, numai în slip şi în ghetele sale cu numele unei feline fantastice (pentru că încă nu exista), spălă instalaţia de săpat, video-camera dezgropată şi carlinga cu ajutorul unui jet puternic de apă, încheindu-şi astfel victorios misiunea.

Mai trecură încă patru luni... Începuse să se plictisească de moarte, în schimb Marea Extincţie se lăsa încă aşteptată. Să fi fost oare greşite calculele celor doi savanţi? Aceştia vorbiseră de o precizie de 1 la 10.000 ceea ce însemna 650 de ani, cu alte cuvinte exista riscul ca dispariţia actualilor stăpânitori ai Pământului să se producă cu peste o jumătate de mileniu mai târziu... deci PREA târziu!

Cadavrele reptilelor erau analizate complex, pe toate planurile, cu cea mai mare atenţie, iar datele – stocate în memoria computerului; mostre prelevate din corpurile lor erau puse la congelat pentru a fi duse înapoi în viitor, la fel cu diverse eşantioane vegetale şi minerale. Lui McLeid îi părea rău că venise prea devreme, pentru că misteriosul motiv al extincţiei devenise o adevărată obsesie pentru el. Privea siguranţa şi seninătatea cu care dinozaurii îşi desfăşurau existenţa, încerca să le evalueze numărul total, probabil mai mare decât cel al oamenilor anului 1981 după Hristos, şi nu putea realiza că mai mult sau mai puţin brusc, miliardele de reptile, acum înţesând peisajul, vor înceta să mai existe. Lumea acestui sfârşit de Cretacic era la fel de greu de imaginat fără dinozauri, ca şi lumea vremurilor sale fără cele cinci miliarde de Homo Sapiens.

Timpul pe care-l mai avea de petrecut în preistorie se apropia de sfârşit. O parte din McLeid tânjea după civilizaţie, după o femeie fără prejudecăţi în materie de sex, o sticlă de brandy franţuzesc, un prieten cu care să schimbe o vorbă, eventual după înghesuiala dintr-un mare oraş, în care să se scufunde cu voluptate; în

schimb, cealaltă parte din el ura ideea de a se întoarce în mijlocul societăţii rele, rapace, distrugătoare şi murdare a sfârşitului de secol XX; de aici, din timpurile acestea liniştite, învăluite într-o atmosferă curată, la adăpost de primejdii şi de boli, nume ca Mafia, Kremlin şi Vietnam, realităţi ca foamea, comunismul sau malaria reprezentau ceva de domeniul imposibilului, ca şi cum le-ar fi auzit de la un nebun, un psihopat ce-ar fi perorat absurdităţi. Avea momente când îl încerca un inexplicabil sentiment de vinovăţie, ştiind că aceste lucruri distrugătoare vor apărea, totuşi, spre a otrăvi viaţa normală a omenirii, şi că el n-a făcut nimic să le împiedice.

Dar ce putea face?

Nimic, bineînţeles...

Vedea timpul ca pe un fluviu (aşa cum şi-l imaginează omul, de obicei, făcând greşeala de a-l concepe sub aspect *material*, de unde şi concluzia eronată că mersul în timp este imposibil, datorată logicii materialiste; dar oamenii adesea au comis eroarea de a interpreta fenomene aparent inexplicabile numai prin reducerea lor la explicaţii bazate pe cunoştinţele deja existente, în loc să procedeze exact invers: analizând mai bine noile fenomene, să câştige cunoştinţe pe baza cărora să poată explica în mod corect acele lucruri aparent imposibile, din punct de vedere clasic), iar civilizaţia umană ca pe o barcă dusă de curent. Nimeni însă nu poate şti când vine cascada unui război sau vârtejul unei catastrofe naturale; el singur – Gary McLeid – e capabil să vadă aceste pericole... dar, din păcate, nu poate face nimic. Este singur împotriva a 65.000.000 de ani, a spiritului de concurenţă absolut necesar supravieţuirii, a acceselor de furie ale naturii şi, ca o încununare, a cozii Diavolului...

Desen de Walter Riess

Ros de gânduri, se puse pe lucru. Trebuia să supravegheze strângerea tuturor obiectelor şi aparatelor împrăştiate pe continent, acţiune care dură trei săptămâni şi care se dovedi destul de dificilă, deoarece, în câteva rânduri, mini-elicopterele se defectaseră şi nu mai puteau zbura înapoi, iar în alte locuri emiţătoarele sondelor se descărcaseră din pricina umezelii şi trebui să le caute cu detectorul de metale... Se văzu nevoit să facă o sumedenie de drumuri, care însă nu-l deranjară foarte mult, având în vedere lunile petrecute în „palat". Admiră de aproape splendidele şi fascinantele reptile, sperie pterodactilii cu propriul său pterodactil metalic şi se chinui necontenit să-şi dea seama ce i-ar putea decima atât de tragic şi de eficient pe aceşti sărmani stăpâni ai planetei.

Cu numai două zile înainte de plecare, când absolut tot ceea ce descărcase laboratorul stătea iarăşi în cala acestuia, McLeid călcă pentru prima dată consemnul, simţind nevoia să iasă din cuşcă, dar nu în interesul misiunii, ci, pur şi simplu, pentru a mai face o plimbare în mijlocul „prietenilor" săi pe care, în mod sigur, nu-i va

mai vedea niciodată, decât – poate – în albume paleontologice. Luă elicopterul şi survolă regiunea la mică înălţime, coborînd pe marginea unui lac foarte întins. Era numai în pantaloni, ghete şi tricou. Fumă o ţigară la malul lacului, privind asfinţitul soarelui care colora totul într-o lumină sângerie. Zâmbi la gândul că poimâine poate va trece prin acelaşi loc, pe o stradă sau printr-un parc, fără să ştie. Îi veni o idee stranie: cine avea o mai mare trecere în ochii Creatorului, oamenii sau dinozaurii? După câte se părea, iată, aceştia din urmă au căzut în dizgraţia divină; ei, care se potriveau de minune în sânul Naturii, pe care nu o deranjau şi nu o încurcau cu nimic; şi asta în favoarea omului – creatură orgolioasă, crudă, războinică, aflată într-un permanent conflict cu Natura, pe care încerca întruna s-o schimbe, s-o pervertească, s-o anihileze, începând cu defrişările masive, ucigaşe, trecând prin poluare şi până la ultima limită, modificarea celui mai sensibil lucru primit de la Natură, corpul omenesc: operaţiile de schimbare a sexului, de pildă.

Aruncă ţigara şi se urcă în elicopter, plecând la „palat". A doua zi, la ora prânzului, trebuia să aibă loc marea călătorie, escaladarea muntelui temporal; urma să se caţere prin crăpăturile secolelor, să se agaţe de colţurile mileniilor şi să cucerească în cele din urmă cota finală, de 65.000.000 de ani, a piscului 1981. Din fericire, era mai greu de gândit decât de făcut; practic, nu trebuia decât să stea în „palat" la ora 12 a.m. fix, când cei doi bătrâni şi geniali savanţi aveau să acţioneze câmpul de forţă ce urma să aspire laboratorul în viitor.

La 11:59 deschise uşa „palatului" şi, cu ţigara între buze, luă din grămadă un os de reptilă, cules cu câteva zile în urmă. Privind ceasul, aşteptă scurgerea clipelor. La momentul critic, când mai era doar o secundă, mâna sa zvâcni drept în subsolul din Halloween's Road, rostogolindu-se pe podea. Cei doi oameni de ştiinţă tresăriră puternic, căci nu se aşteptau la una ca asta, iar McLeid pufni în râs, amuzându-se de mica răzbunare în faţa profesorului, dar bucuros că totul se sfârşise cu bine. Păşi afară, în atmosfera brusc familiară a secolului XX.

– Totul e-n regulă, domnilor?

– Ba bine că nu! răspunse fericit Doctorul şi respiră uşurat.

Chiar a doua zi, o vastă activitate de interpretare a datelor stocate în memoria computerului debută sub supravegherea profesorului Jones, asistat de câţiva colaboratori credincioşi. În paralel, doctorul Smith asculta avid relatarea lui McLeid, privirea sa fiind mai haotică şi mai fixă ca niciodată. Debarasorul îi prezentă şi înregistrările realizate la faţa locului, explicându-i amănunţit fiecare cadru, fiecare eveniment. Doctorul nu ezită să-i facă lui McLeid tot felul de analize şi investigaţii, pentru a vedea ce efect avusese călătoria asupra lui, şi constătă că nici o influenţă negativă nu se făcuse simţită. Ţesuturile sale erau extraordinar de bine oxigenate, organismul funcţionând sârguincios. Mai slăbise vreo două kilograme, e-adevărat, iar la contactul cu aerul poluat al Cuaternarului târziu tuşi puţin, însă, în rest, totul era perfect.

– Eşti sănătos tun, Gary. Te invidiez pentru condiţia ta fizică.

Debarasorul mai stătu vreo lună cu cei doi savanţi şi colaboratorii acestora, într-o vilă din apropierea marelui oraş, la adăpost de Lousy Miller şi cu senzaţia reconfortantă a unui cec – vulgar de consistent – în buzunar. Fu o lună de vis, în care McLeid îşi făcu de cap, sub privirile îngăduitoare ale gazdelor sale. Femei, băutură, mâncăruri rafinate, orgii nocturne, nimic nu scăpă neîncercat. Şi, în fond, merita. Din disperare sau nu, actul său fusese unul de curaj şi, pe deasupra, bine dus la capăt.

– Domnule profesor, îi spuse într-o bună zi McLeid savantului cel ursuz, iertaţi-mă dacă vă pun o întrebare personală, dar... aţi făcut cumva baschet în tinereţe?

– Nu, Harris, am jucat ţintar, mormăi Jones, concentrat asupra muncii sale.

Debarasorul făcu un gest de disperare şi strânse mâna doctorului Smith.

– Mi-a făcut plăcere, domnule doctor. Dacă vreodată vă hotărâţi să mai faceţi vreo călătorie, dacă, ştiu eu, doriţi un poster original cu Elena din Troia sau să-i daţi peste mână lui Lee Harvey Oswald, vă stau la dispoziţie. Un telefon şi sunt aici.

– Mulţumesc, dragul meu, dar în mod sigur mai e destul timp până la următorul salt

peste ani. Ştii şi tu de câtă energie e nevoie şi nu cred că vom reuşi s-o obţinem prea curând, fără a alerta autorităţile. Cine ştie dacă mai apuc ziua aceea, sunt bătrân, Gary, băiatule! Am 79 de ani! Poate Jones să te mai ajute, el n-are decât 71...

– Profesorul Jones?... Hm, ştiţi doar că nu prea mă înghite..., şopti el.

– O, exagerezi! Jones e băiat bun, dar cam morocănos, răspunse doctorul pe acelaşi ton.

– Mă rog... La revedere, doctore.

– Rămâi cu bine, Gary.

– Vă salut, domnule profesor!

– Salut, Harris, rosti bătrânul fără să se întoarcă, dar vizibil uşurat că scapă de el. McLeid gesticulă demonstrativ în direcţia doctorului, apoi plecă, arborând mina lipsită de griji a omului care are în bancă un cont cu 5 zerouri în coadă.

Rămaşi singuri, cei doi savanţi oftară, iar profesorul se întoarse către colegul său.

– Jim, tu ţi-ai risca viaţa pentru o sută de mii?

– Ce-ţi veni?

– Răspunde-mi, te rog. Da sau nu?

– Eu, personal, la etatea mea, nu. Cât despre Harris, după cum vezi, a fost fericit să petreacă o vacanţă pentru această sumă.

– Bun. Dar, spune-mi, ce-ai zice dacă cineva *s-ar juca* cu viaţa ta pentru aceeaşi sumă?

– Oh, Jones, cred că ţi-ai pierdut minţile. Ce naiba-ţi veni, aşa, deodată?!

– Dragă Jim, uite care-i treaba... Mie, acest Harris nu mi-a plăcut de la bun început. Faţa oacheşă, pumnii de boxer de mâna a şaptea, chestia cu drogurile în şcoală şi încurcăturile cu Mafia... toate astea nu sună deloc bine. Şi totuşi, am avut o tresărire interioară, amintindu-mi cum a apărut din trecut, zâmbitor şi pus pe glume.

– Dar de ce?

– Ţii minte ce zicea despre reptilele văzute, că parcă îi era milă de ele, cum tiranizau atotputernice lumea fără să ştie că numai în câţiva ani, sau zeci de ani, vor fi toate hrană pentru viermi? Ei bine, într-o situaţie cel puţin la fel de gravă a fost şi el, şi încă mai este, dar n-a ştiut, nu ştie, şi e la fel de inconştient ca şi ele.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă intrigat şi interesat Doctorul.

– Aruncă o privire la monitor, Jim.

Degetele profesorului alunecară peste tastatură şi un grafic apăru pe ecran.

– Uite. Prima lună: rata mortalităţii dinozaurilor pare normală şi o socotim 100%. Luna a treia: urcă la 102%. Mă rog, să zicem că a fost un accident. Luna a patra: 103%. Luna a cincea: 105%. Luna a şasea: 108%. La plecarea lui Harris, rata mortalităţii era, deci, cu aproape o zecime superioară celei de la sosirea sa.

– Vrei să spui că *extincţia începuse?*... Nu te arunca, Jones. Poate fi o simplă epidemie.

– Jim, *chiar este* o epidemie.

– Ei, vezi?!

– Da, dar nu ştii totul. Nu este vorba de una obişnuită, ci de decese cauzate de motive atât de diverse, încât ai senzaţia că, brusc, au izbucnit *mai multe epidemii* în acelaşi timp.

– Imposibil!

– Bineînţeles. Tocmai asta mi-am spus şi eu: probabilitatea ca două epidemii majore să aibă loc în acelaşi timp este extrem de mică, iar când e vorba nu de două, ci de douăzeci, atunci obligatoriu trebuie să existe un cât de mic factor comun. De ce unii dintre dinozauri piereau de infecţii ale aparatului respirator, în mod normal puţin periculoase, alţii de la răni infectate, iar o a treia categorie de la un simplu deranjament stomacal? Ei, care aveau stomacuri aşa de rezistente? Nici un virus, cât o fi el de puternic, nu poate acoperi un spectru atât de larg de afecţiuni. M-am gândit la un moment dat că, dintr-un motiv misterios, atmosfera s-o fi suprasaturat de microbi şi viruşi – o proliferare demenţială a acestora, ce ar fi ridicat în mod spectaculos şi radical rata îmbolnăvirilor... Dar aşa ceva nu s-a petrecut, aparatura ar fi sesizat imediat un eveniment de o asemenea amploare! Şi atunci, am găsit altă explicaţie, mult mai plauzibilă: brusc, dinozaurii rămăseseră fără nici o apărare în faţa agenţilor patogeni...

– Sistemul imunitar?

– Exact, încuviinţă grav Jones. Înţelegi? Este vorba de un virus *perfid*. Nu dărâmă zidurile cetăţilor, se strecoară înăuntru şi omoară paznicii, deschizând apoi poarta duşmanilor, până şi celor mai slabi!

– Stai puţin, făcu doctorul Smith. Am auzit despre cazuri – extrem de rare – în care anumiţi copii s-au născut fără putinţa de a se

apăra în faţa microbilor, datorită unor sisteme imunitare ineficiente, moarte... Dar era vorba despre excepţii, un caz la o sută de milioane sau cam aşa ceva. Aici, însă, a fost implicată o întreagă specie!

– Uiţi de MUTAŢIILE JONES-SMITH! zise tăios profesorul, şi atunci colegul său înlemni. Da, da, am impresia că ele sunt de vină. Cred că ele au creat o nouă ciumă!

– Şi Harris?...

– Nu ştiu. Când plecase de aici era perfect sănătos. În definitiv, era om, nu dinozaur... Dar altceva mi-a dat de bănuit, asta ca să nu zic că mi s-a făcut părul măciucă! Priveşte aici, Jim.

Profesorul deschise o mapă şi scoase din ea o revistă cu coperte colorate, pe care o răsfoi rapid.

– „Los Angeles Scientific Tribune", spuse el, numărul de săptămâna asta. Citeşte acest articol...

– Glumeşti?

– Nu glumesc. Fă, doar, ce te-am rugat!

Încă nedumerit, doctorul citi repede articolul respectiv.

– Acum ce-ai de zis? întrebă Jones, când colegul său termină lectura.

– Habar n-am... Aparent, lucrurile au câte ceva în comun, e-adevărat... dar, de fapt, ce legătură poate exista între o boală din zilele noastre, ce se ia prin contact sexual şi sânge, şi o epidemie de epidemii din Cretacic?

– Există, Jim. Şi, culmea, cei ce au realizat-o *suntem noi!*

Cercetările continuară. Profesorul Jones se interesă despre noul virus aflat în atenţia specialiştilor, denumit HIV, precum şi despre victimele sale, cărora odiosul microorganism le dădea lovitura sub centură, distrugându-le capacitatea de a-şi anihila duşmanii. Pur şi simplu, HIV lega victima de-un par în mijlocul bacteriilor fioroase şi necruţătoare, a bacililor agresivi şi a viruşilor nesătui. Efectul lui HIV asupra organismului se numea Sindromul Imunodeficienţei Dobândite, sau SIDA, sau AIDS, şi profesorul se mira că cercetările specialiştilor din întreaga lume nu-i găsiseră încă nici un antidot.

– Oricum, e o chestie de luni de zile, zicea el. Ca mâine-i gata!

Era, după cum ştiţi, anul 1981...

Timpul trecea. Cu Gary vorbeau o dată la câteva luni. Se instalase în Marea Britanie şi o ducea bine, afacerile îi mergeau excelent. Era cam supărat că pierduse puţin în greutate şi nu reuşea să pună la loc, dar având în vedere viaţa lejeră pe care o trăia, în huzur şi îndestulare, uită repede de această grijă.

– Smith, nu crezi că ar trebui să-l chemăm şi să-i facem nişte analize?

– Nu cred, răspunse Doctorul. N-are nimic, deocamdată, de ce să-l speriem degeaba?

– Nu uita că a scăzut în greutate, Jim.

– Ei, şi? Nu e concludent. Hai, Frank, las-o baltă. Exagerezi.

Lunile treceau pe nesimţite. În 1983 încetă din viaţă Rock Hudson, actorul preferat al doctorului Smith, doborît de necruţătorul HIV. Din bărbatul falnic ce aprinsese inimile femeilor (şi, din păcate, nu numai ale lor), starul ajunsese un biet moşneag, slab şi neputincios.

– Nici acum nu vrei să-l chemăm pe Harris?

– Ascultă, Frank, hai să fim practici. Chiar dacă-l chemăm şi-i facem analize şi le verificăm şi vedem că are SIDA, ei bine, cu ce ne alegem din asta? Sau pe el cu ce-l ajută că ştie ce are?!

– Stai liniştit, că nu-i spunem nimic!

– Asta-i bună! Îl crezi atât de redus mintal încât să nu-şi dea seama că ceva nu e în regulă, dacă-i facem analizele aşa, pe nepusă masă? Plus că, acum, până şi copiii au aflat de SIDA. Îţi zic eu ce iese din asta, ne dă în judecată că l-am îmbolnăvit, asta o să facă, şi nu cred că-ţi convine.

– Treaba ta, dar pariez pe 100.000, cât i-am dat şi lui, că în mai puţin de o lună o să ne sune, c-o falcă-n cer şi una-n pământ. Te prinzi?

În decembrie 1982, Ştefan Trotuş, un tânăr medic bucureştean, reuşi să evadeze din Republica Socialistă România, puşcăria de model asiatic a latinităţii est-europene. Curajosul fugar trecu graniţa cu mare greutate, urmărit de grănicerii care-l împuşcară în picior. Ajuns totuşi în Iugoslavia, fu preluat de autorităţile de acolo şi transportat în lagărul german de la Dreiskirchen, unde stătu trei luni, la capătul cărora făcu rost de bani îngrijind copilul unuia dintre poliţiştii nemţi. Aşa reuşi să plece în Anglia, unde primi

azil politic, dar nu se putu angaja ca medic, fiind tânăr şi lipsit de experienţă (fugise la începutul stagiaturii). Pe deasupra, şchiopăta uşor din cauza rănii de la picior. Până la urmă, găsi însă un anunţ promiţător şi, astfel, ajunse faţă în faţă cu Gary Harris – numele sub care McLeid-Debarasorul era cunoscut în Marea Britanie. Acesta îi oferi un post bine plătit în Statele Unite, ca medic plin, în schimbul unor mici servicii. Tânărul Steven Trotus primi bucuros şi peste două luni era angajat la laboratoarele Smith-Jones, în urma unui concurs pe care-l câştigă atât datorită cunoştinţelor sale teoretice, cât şi graţie faptului că bătrânii savanţi căutau oameni discreţi şi, dacă se poate, străini, fără prea multe legături în SUA.

Într-una din zilele ploioase ale începutului primăverii lui 1987, Gary McLeid-Harris primi raportul ultrasecret al doctorului Trotus cu privire la activitatea patronilor săi. Îl citi dând din cap a înţelegere, apoi goli paharul de brandy. După asta vorbi în interfon cu secretara sa:

– Karen?

– Da, domnule?

– Reţine-mi, te rog, două bilete pentru New York la zborul de mâine dimineaţă, şi anunţă-l şi pe Wellstone!

Când majordomul îi pofti în casă pe cei doi bărbaţi, aceştia se prezentară: Harris & Wellstone. Aşteptară câteva minute, la capătul cărora profesorul Jones şi doctorul Smith apărură cu mers precipitat. Deşi ştiau despre cine e vorba, bătrânii avură un şoc văzându-l pe fostul lor asociat.

– Bună ziua, domnilor, îi salută acesta. Vi-l prezint pe dl. Wellstone.

După formalităţile de rigoare, se aşezară din nou, în faţa unor pahare cu băutură fină, de care însă nu se atinse nici unul dintre ei.

– Cum o mai duceţi, domnule doctor Smith? Văd că arătaţi la fel de bine ca şi acum şase ani!

– Exagerezi, Gary, bâigui doctorul, dar sclipirea aceea dubioasă din ochii săi, care-l făcuse pe Bunicul Wilson să-l califice drept „nebun", nu se stinsese.

– Şi nici dumneavoastră, domnule profesor, nu arătaţi prea rău. De fapt, sunteţi neschimbat... Mă bucur pentru amândoi! Oricum, nici eu nu sunt mai prejos, ba chiar m-am mai îngrăşat puţin, ce ziceţi?!

Gary McLeid slăbise îngrozitor, aproape 30 de kilograme, şi tocmai de aceea fuseseră şocaţi bătrânii. Muşchii îi atârnau moi, se trăsese la faţă, iar umerii îi erau căzuţi.

– Nu-i aşa că sunt neschimbat? A, mă rog, că mi-e teamă să nu răcesc sau să nu mă înţep în deget, ca să nu mor, asta-i un fleac! În rest, toate-s bune!

– Ce vrei să spui, Gary? încercă doctorul să se apere.

– Nu mai faceţi pe neştiutorul, domnule doctor! Am înţeles de mult că mi-am vândut sănătatea pentru o sută de mii de dolari.

– Dragă Gary, stai puţin, dar... mai întâi spune-mi de ce-ai slăbit în halul ăsta! făcu bătrânul, încercând să atace, sub masca grijii părinteşti.

– Las-o baltă, Jimmy, se auzi atunci, cu totul surprinzător, glasul lui Jones. De ce nu vrei să mori cu fruntea sus?

McLeid îl privi uimit. Aşadar, profesorul era mai omenos decât colegul său? Sau doar ceva mai ramolit?

– Domnule Harris, i se adresă Jones, ştim pentru ce ai venit aici. Eşti bolnav de SIDA, mai mult ca sigur, şi doreşti să te răzbuni. Greşesc?

– Nu, domnule profesor. Aveţi dreptate. Numai că nu cred că ştiţi în ce anume va consta răzbunarea...

– Nu-i deloc greu de ghicit: viaţa noastră pentru a dumitale!

– Nu, domnule profesor, zâmbi trist McLeid. N-ar fi prea corect. Deşi pe vremuri mi se spunea „Debarasorul", n-am fost niciodată un criminal. Deocamdată vreau să ştiu cum s-a produs contaminarea şi cu ce mă puteţi ajuta... În ce va consta răzbunarea, veţi afla la sfârşit. Oricum, nu e nevoie să vă chemaţi gorilele. Revanşa va fi de altă natură: nu vă voi ucide! Şi acum, vorbiţi.

Ultimele trei cuvinte fură rostite pe un ton foarte dur. Privi către Wellstone, care încuviinţă grav din cap.

– N-are rost să-ţi ascundem nimic, începu profesorul. Vei afla tot adevărul. Iată: experienţele referitoare la deplasarea în timp – experienţe de mică amploare, cum ar fi trimiterea unei cutii cu albine zece minute în viitor, sau a unei camere video o oră în trecut – ne-au relevat un lucru destul de neplăcut: câmpul de forţă ce determina transferul producea adesea mutaţii asupra materiei vii transferate; din ce motiv, nu ştim nici în ziua de azi. Le-am numit MUTAŢIILE JONES-SMITH. De efectul

Desen de Florin Constantin

mutagen al câmpului ne-am dat seama cu certitudine cu numai trei zile înainte de sosirea dumitale la noi, cu Mafia pe urme. Îţi dai seama, era o ocazie nesperată să găsim un om în stare de orice pentru a-şi salva pielea, în stare chiar şi de un alt risc. Bănuieşti, probabil, că *acesta a fost, de fapt, adevăratul motiv al prezenţei dumitale la bordul complexului...*

– Continuaţi, domnule profesor, îl îndemnă liniştit McLeid, văzând că bătrânul se oprise, dorind să vadă ce efect au spusele sale asupra ex-cobaiului sacrificat.

– Da, da, şopti profesorul. După încă un moment de tăcere, reluă: Ne-am cam certat între noi, dar în cele din urmă curiozitatea a învins şi hotărârea de a te trimite în braţele dinozaurilor a rămas valabilă, deşi ştiam foarte bine că poţi fi afectat de mutaţii.

– Numai puţin, făcu McLeid. Mutaţiile, oricum, nu cred că m-ar fi afectat *pe mine,* nu? Nu mi-ar fi făcut capul mai mare sau trei mâini! Bănuiesc că era vorba de urmaşii mei...

– Din ce-am observat până acum, n-ar fi fost absolut imposibil să fie vorba chiar de dumneata, oftă profesorul Jones. Mutaţiile îţi puteau modifica, chiar şi infim, codul genetic, şi atunci la rematerializarea ulterioară saltului în timp, urma să devii altfel... E sinistru, dar adevărat. După ce te-ai întors, te-am luat şi te-am examinat pe toate părţile, fără să descoperim ceva schimbat. Am comparat ADN-ul tău de după sosire cu cel de dinainte – ţi-am păstrat o şuviţă de păr din ziua aceea în care te-ai tuns – şi am constatat că erau identice. Totul părea în regulă.

– Şi-atunci?

– Şi-atunci, oftă iarăşi bătrânul savant, n-a trecut mult timp şi mi-am dat seama că, totuşi, nu era chiar totul în regulă. Cercetam probele prelevate din carnea şi sângele reptilelor vii, când am descoperit un virus neobişnuit, necunoscut; în acelaşi timp, mai ştiam şi de creşterea ratei mortalităţii reptilelor cu 8% în numai patru luni, şi ne-am amintit de un articol publicat în „Los Angeles Scientific Tribune", referitor la patologia sistemului imunitar, mai precis la cele câteva cazuri existente la acea dată, de dezarmare a acestui sistem fie de către viruşi noi, până atunci necunoscuţi, fie datorită unei eredităţi defectuoase. SIDA însă, virusul HIV, nu apăruse încă. Existau nişte forme asemănătoare, dar mai puţin viabile, care n-ar fi fost o problemă atât de mare; în scurt timp, însă, HIV a „erupt" aici: în America de Nord, Statele Unite, California, Los Angeles.

Existau, deci, două evenimente: unu, *începutul Extincţiei în Cretacic,* la două luni după sosirea dumitale acolo, când reptilele (şi nu numai ele) începuseră să moară pe capete datorită unui virus anume: doi, *începutul Extincţiei în Cuaternar,* adică această îngrozitoare epidemie a deceniului opt, SIDA, datorată aceluiaşi virus, tot la câteva săptămâni sau luni după sosirea dumitale aici. Nu e dubios? Până să ajungi acolo, virusul nu exista, sau nu sub forma asta; până să te întorci aici, HIV nu exista în acest loc... Şi la noi, şi în Cretacic, *apariţia dumitale declanşează genociduri virotice!*

Câteva clipe se lăsă o tăcere deplină.

– Explicaţii ar fi multe, răsuflă greu profesorul Jones. Nu ştim nici noi care-i cea corectă... Să fi fost HIV un inofensiv virus din preistorie, căruia prezenţa câmpului de forţă la sosirea complexului i-a produs o mutaţie ce l-a făcut agresiv, determinându-l să dea iama în bieţii dinozauri – coloşii ăştia blindaţi, insensibili la gloanţe dum-dum, dar vulnerabili în faţa unui minuscul microorganism? Şi pe care dumneata l-ai contactat când ai fost muşcat de lipitori şi l-ai adus aici, unde l-ai răspândit binemersi în cursul celor câteva săptămâni petrecute în vila noastră, timp în care ai avut nenumărate aventuri sexuale, ţii minte?

În acest caz, suntem *victimele* dinozaurilor!

Sau, poate, exact invers, erai gata bolnav de SIDA (acceptând că ea apăruse deja, nimeni nu ştie cu precizie care a fost primul caz) şi ai dus-o acolo (eventual modificată de câmpul de forţă mutagen în privinţa modalităţii de contaminare – în loc de secreţii ale corpului, să se ia, să zicem, prin simpla inhalare), provocând un dinozaurocid, o mare catastrofă a Istoriei Planetare, de-şi bat capul şi acum oamenii de ştiinţă invocând ba meteoriţi, ba războaie atomice, ba alte asemenea bazaconii!

În acest caz, suntem *asasinii* dinozaurilor!

– Oricum ar fi, domnule profesor, vă aflaţi, amândoi, în centrul problemei, asta e clar... întrebarea este: *ce şanse mai am eu? Ce mai pot face? Cum îmi mai pot salva viaţa?* Ce-mi puteţi spune, domnule profesor? Ce-mi puteţi recomanda, domnule doctor? Cumva alte o sută de mii, sau poate o sută de milioane de dolari?

Bătrânul doctor stătuse cu capul plecat tot timpul, în tăcere. Când îşi ridică privirea, lucirea de nebunie din ochii lui se stinsese, dar parcă şi sclipirea de geniu.

– Eu... nu ştiu... îmi pare rău...

– Domnule Harris, vă voi spune eu cum stă problema, imediat ce vă voi face un control amănunţit...

– Perfect, aprobă McLeid. Wellstone îl privi surprins şi, în acelaşi timp, îngrijorat.

– Eşti sigur, Harris? Dacă este doar o stratagemă pentru a te elimina?

– Nici o grijă, zâmbi sigur pe el McLeid. Apoi chipul îi deveni iarăşi sobru, în vreme ce se uita la cei doi savanţi. O ultimă întrebare, domnilor. De ce nu mi-aţi spus niciodată că e posibil să am SIDA? De ce nu m-aţi prevenit că sunt pe punctul de a muri?

Bătrânii nu răspunseră. McLeid, însă, ştia prea bine de ce.

– Bun, nu contează. Am însă o propunere. Vedeţi dumneavoastră, ştiu prea bine că nu aveţi ce face pentru a mă salva, medicina este încă neputincioasă în acest domeniu. Nu există nici un remediu împotriva HIV. Aşa că vă propun un mic târg rezonabil şi, în acelaşi timp, benefic pentru toţi trei. M-am gândit la următorul lucru: eu renunţ, momentan, la răzbunare, şi nu vă mai prejudiciez în nici un fel. În schimb, dumneavoastră lăsaţi baltă orice altă preocupare şi vă îndreptaţi cercetările către un singur ţel: *controlul mutaţiilor produse de deplasarea în timp.* În acest fel, dacă aveţi succes, veţi putea obţine un remediu împotriva virusului HIV şi a flagelului SIDA. Pur şi simplu, mă plimbaţi în sus şi-n jos prin timp, astfel încât SIDA să devină inofensiv.

În altă ordine de idei, vreau ca toată activitatea să fie preluată de către o persoană desemnată de mine.

– Cum?! tresăriră cei doi bătrâni cercetători.

– Aţi auzit bine... Şeful laboratorului, cel ce va moşteni uriaşa zestre ştiinţifică după moartea dumneavoastră, va fi ales de mine. Nu vă neliniştiţi, este un om de încredere; bineînţeles, pentru mine..., râse el scurt. Este vorba de doctorul Steven Trotus.

– Cine?! sări Smith. Fantastic! Nu l-aş fi crezut în stare de aşa ceva!

– Asta am sperat şi eu, sincer să fiu. Este capabil şi suficient de Om pentru a nu vă lăsa să faceţi vreo teribilă armă biologică, sau altceva

asemănător. Iar garanţia că mă veţi asculta mi-o oferă nu numai doctorul Trotus, dar şi domnul Wellstone.

– Onorat să colaborez cu dumneavoastră, domnilor, zise acesta, pe un ton plat. Iată cartea mea de vizită!

Bătrânii, depăşiţi de evenimente, păreau două epave. Zăceau în fotolii, înfrânţi, întrebându-se în ce fel i-ar putea constrânge însoţitorul lui Gary.

– Acum vă las, domnilor. Voi reveni mâine.

Cei doi bărbaţi ieşiră şi se urcară în Mercedes-ul lui McLeid, care demară spre hotel.

– Ce zici, Wellstone? M-am descurcat bine?

– Foarte bine. Să sperăm că totul va merge aşa cum trebuie... Oricum, îl ai acolo pe Steven, care merită deplină încredere. Ştii, Harris... – urmă el după un timp – mă întrebam adineauri dacă nu cumva Dumnezeu ne-a hărăzit aceeaşi soartă ca şi dinozaurilor. Ei stăpâneau lumea, păreau de neclintit, şi totuşi, în câţiva ani au dispărut cu toţii, până la unul. Acum, istoria se repetă: lui Dumnezeu nu-i place nici rasa asta. Pe prima căzută în dizgraţie, cea a „uriaşilor", a terminat-o rapid – a se vedea Geneza, capitolul 6. Oare cu noi va face la fel? Îmi imaginez cum, într-o bună zi, insectele sau poate peştii se vor întreba: de ce-or fi murit oamenii, acum 65.000.000 de ani?

– Dumnezeu n-are nici o vină, Wellstone. Babalâcii ăştia inconştienţi sunt cei care poartă toată răspunderea!

– Indirect! Nu uita că tot ceea ce se întâmplă pe Pământ, din voia Domnului se întâmplă. Şi apoi, de ce-ar mai fi scris în Biblie că El şi-a exterminat primele încercări, care L-au nemulţumit? Harris, mă întreb – după câte am auzit astăzi – cine pe cine a omorît? Noi pe dinozauri, sau dinozaurii pe noi? CINE DE LA CINE A LUAT SIDA?!

– Asta, dragul meu Wellstone, zâmbi „Debarasorul" Gary McLeid-Harris, numai microbiologul tău din Paradis ştie!

Doctorul Smith şi profesorul Jones se ridicară cu greu din fotolii.

– Trotus... N-aş fi crezut, murmură Doctorul. Pe masă, cartea de vizită a lui Wellstone stătea cu faţa în jos şi colţul rupt protocolar.

– Ce naiba o învârti individul ăsta? se întrebă profesorul, apucând paharul de brandy. Doctorul apucă uşor bucăţica de carton şi o citi, înnegrindu-se la faţă, între nervi şi stupefacţie.

– Incredibil! Citeşte, Jones...

BENJAMIN T. WELLSTONE
Secretar al ambasadei dinozaurienilor (P.D.U.)*
la Forumul timpului, Terra, 3797 dH**

* Personal Diplomatic Uman (n.a.)

** După Hristos (n.a.)

PREMIILE HUGO

Roman: The Diamond Age, de Neal Stephenson
Nuvelă: "The Death of Captain Future" de Allen Steele
Nuveletă: "Think Like a Dinosaur" de James Patrick Kelly
Povestire: "The Lincoln Train" de Maureen F. McHugh
Editor profesionist: Gardner Dozois
Artist plastic profesionist: Bob Eggleton
Operă plastică profesionistă: Dinotopia, the World Beneath, de James Gurney
Film: Serialul Babylon 5, episodul "The Coming of Shadows"
Semiprozin: Locus, editor Charles N.Brown
Fanzin: Ansible, de Dave Langford
Scriitor amator: Dave Langford
Artist plastic amator: Bill Rotsler
Carte non-ficţiune: Science Fiction: The Illustrated Encyclopedia, de John Clute
Premiul special Campbell pentru cel mai bun nou autor: David Feintuch

PREMIILE NEBULA

Roman: The Terminal Experiment (serializat sub titlul: Hobson's Choice), de Robert J. Sawyer
Nuvelă: "Last Summer at Mars Hill", de Elizabeth Hand
Nuveletă: "Solitude", de Ursula K. LeGuin
Povestire: "Death and the Librarian" de Esther Friesner
Grand Master: A.E.Van Vogt

TIMONS .ESAIAS

NORBERT ŞI SISTEMUL

Fusta ei avea o tăietură şic, cizmele îi accentuau linia, însemnul ei social, ingenios montat deasupra urechii stângi, sclipea verde. Atras de mersul ei plin de graţie şi precaut în acelaşi timp, Norbert ceru programului de analiză să-i realizeze profilul personalităţii şi să caute un mod acceptabil de a face cunoştinţă. Dar, în timp ce aştepta ca informaţiile să-i fulgere prin faţa ochilor, ea se urcă într-un troleibuz pe pernă pneumatică şi, clipa fusese irosită.

Când afişajul apăru în sfârşit, Norbert îşi apostrofă în gând Sistemul Personal. „Îmi foloseşte acum mai mult de o grămadă!"

– Vrei să-i caut adresa şi codul de acces? îl întrebă PS-ul.

– Nu, nu vreau. E clar.

Ecranul lentilelor se întoarse la afişajul principal. Mai caută, îşi impuse el.

– Cât timp trebuie să procesezi cererea mea?

– Trei secunde, incluzând şi cererea şi afişajul.

N-o să meargă, gândi. Cum ar fi putut obţine o tipă cu un astfel de decalaj temporal? Timiditatea lui era o problemă, dar PS-urile ar fi trebuit să rezolve şi asta.

Avea nevoie de o nouă investiţie, într-un nou echipament.

În timp ce surogatele îi ţineau loc de masă de prânz, stătea tolănit pe canapea şi urmărea programul unei case de comerţ. O listă de şaizeci şi cinci de reţele personale însoţite de preţuri se rula în lentila lui stângă, în timp ce în cealaltă apăruse indexul a aproape o mie de opţiuni de nivel doi.

– Civilizaţia poate fi uneori extrem de complicată, remarcă el.

Luând tonul lui drept nemulţumire, Sistemul General scoase la iveală un vânzător:

– Bună ziua, Cumpărător Komdor! Cum putem să te ajutăm?

Norbert explică problema lui.

– A, da. Am avut o mulţime de cereri de reinstalare din partea clienţilor ce avuseseră înainte seria 1200. Timpurile s-au schimbat! Ha, ha! Simularea vânzătorului făcu o pauză şi apoi schimbă tonul. Sincer, un bărbat atât de atrăgător ca dumneavoastră n-ar trebui să ceară unui PS să evalueze calităţile unei tinere doamne. Un sistem modern ar fi făcut totul chiar în momentul în care cortexul ar fi reacţionat la calităţile ei. Aţi fi avut informaţia înainte de intervenţia hormonilor.

Reprezentantul comercial lăsă mesajul să dispară şi reveni la obiect.

– Câte operaţii ajutătoare sunteţi dispus să importaţi?... A! Bine, atunci v-aş sugera ultimul produs scos pe piaţă de Gabon, un Jizmet ISB. Este puternic, eficient şi are cea mai mare parte a echipamentului montată pe coaste. Ocupă zece coaste la un bărbat de talia dumneavoastă, dar asta înseamnă cu un kilogram mai puţin decât 1200 pe care-l aveţi deja. Pot să vă consult diagrama de montaj?... Da, văd că aveţi deja patru coaste transformate, pot fi folosite pentru instalare...

– Gaboneze? îl întrerupse Norbert. Care îi sunt performanţele?

Imediat, o serie de clasamente şi tabele apărură în lentila lui stângă. Apoi, în lentila dreaptă se derulă o listă a personalităţilor din lumea sportului care foloseau în mod curent sistemul gabonez, pentru că era mai bun pentru fundaşii şi jucătorii de baseball. Poseda un timp superior de reacţie.

– Sunt o noutate în magazine, dar demne de încredere. Aşa şi trebuie să fie, ca Administraţia noastră să le dea autorizaţia. Aveţi vreo nelămurire?

Reprezentantul comercial nimerise tonul just, liniştitor şi uşor dispreţuitor.

– De fapt, chiar mă întreb cum pot fi oprite sistemele acestea? Norbert chicoti stângaci. Gândiţi-vă la asta, cum să-şi decupleze sistemul pe care-l avea.

Vânzătorul se întrerupse pentru nişte procesări rapide.

– Să-l închideţi? întrebă clătinând din cap.

– Da, ştiţi... dacă nu merge bine. O comandă prioritară sau o întrerupere externă. Orice.

Norbert încercă să nu-şi piardă stăpânirea de sine, deşi ştia că un program de vânzări atât de sofisticat cum era acela putea să-i detecteze şovăiala într-o milionime de secundă. De aceea şi făcea cumpărături atât de rar. Vânzătorii îi arătau toate defectele, fără să se obosească prea mult.

– Un întrerupător? Sincer, n-am auzit niciodată de aşa... Urmase o reprogramare. Înţeleg ce vreţi să spuneţi, Cumpărător Komdor. Nu avem un întrerupător, pentru că marja de eroare pentru un PS este infinit mai mică decât aceea corespunzătoare oamenilor de felul dumneavoastră, nu pentru că ar mai exista oameni fără sisteme personale. Urmă o comparaţie statistică între morţile cauzate de defecţiuni şi cele ale oamenilor fără sisteme personale, ce sclipi în lentilele ochelarilor. După cum vezi, dacă cineva ar putea să închidă un PS, l-ar supune pe proprietar unui factor crescut de risc. Ar fi o mare neglijenţă din partea noastră să permitem aşa ceva.

– E logic, admise Norbert, trecând

peste întrebarea lui stupidă cât mai elegant cu putinţă.

Norbert se duse sâmbăta aceea la spital să-şi instaleze noul PS. Sala de aşteptare îl plictisi – toţi cei prezenţi fuseseră burduşiţi cu impulsuri împotriva-îngrijorărilor de către PS-urile lor – aşa încât ceru cea mai nouă creaţie cinematografică. Nici măcar nu apucă să vadă titlul când lumina unui mesaj clipi: era rugat să se ducă la camera 45921.

Camera 45921 se afla în Secţiunea Consilierilor şi asta era ciudat. Nu avusese nevoie de sfaturi nici măcar pentru ultimul PS. Şi mai ciudat, Consilierul apăru în persoană, nu numai o simulare a Sistemului Central. Un european obişnuit, scund şi gras, cu un fel de coif de modă veche acoperindu-i partea din spate a craniului. Ce-ar fi putut un tip cu o înfăţişare atât de arhaică să-i spună despre un PS?

– Cumpărător Komdor, Norbert Komdor! Ia loc, ia loc! Comportarea jovială a bărbatului îl surprinse pe Norbert. Consilierii erau de obicei personalităţi covârşitoare şi păreau preocupaţi. Puneau doar câteva întrebări înainte de a face instalarea.

– E vreo problemă?

Norbert ura problemele şi îşi simţi deja PS-ul generând curenţi liniştitori în muşchii umărului.

– Nu credem să fie. Vrem doar să ne asigurăm că o să căpătaţi produsul care trebuie.

– Nu cred că-mi pot permite să merg mai departe, obiectă Norbert, încercând să facă impresie.

– O să văd, îi dădu dreptate consilierul. Citi ceva scanat pe lentilele sale. De fapt, chiar acum vizualizez îngrijorarea ta legată de siguranţa sistemului. Există o remarcă obişnuită pe care ai făcut-o referitor la un „întrerupător“, ca să fiu mai precis.

Norbert încercă fără succes să-şi ascundă o tresărire.

– Vânzătorul mi-a explicat deja. Nu ştiu ce m-a făcut să mă gândesc la asta. Probabil ceva în legătură cu Africanii şi cu digul care s-a prăbuşit.

Consilierul făcu o pauză de informare.

– A, în Egipt. Da. Probabil asta a fost.

– Îmi doresc cu adevărat sistemul, insistă Norbert.

– Desigur. PS-ul tău nu a semnalat nici un coşmar mai deosebit sau motive de nelinişte. E adevărat.

Cum reuşiseră să extragă informaţiile acelea din sistemul central? Probabil că existaseră în contractul de instalare. Norbert dădu afirmativ din cap. Visele lui se reduceau la femeile frumoase şi interesante pe care nu păruse niciodată în stare să le atragă.

Consilierul continuă pe tonul atent al unei tirade pregătite dinainte.

– Cumpărător Komdor, după cum ştii, Sistemul tău este conceput să te protejeze de accidentele interne sau externe care ţi-ar leza sănătatea. Inima ta, plămânii, creierul, ficatul sunt monitorizate cu grijă pentru a detecta orice urmă de boală. Enzimele şi hormonii sunt reglaţi pentru sănătate şi eficienţă maximă, iar consumul de calorii este redus, dacă e necesar, de către inter-conexiunile PS-ului pentru a asigura o bună nutriţie.

– Sigur, consilier, eu...

– Dar asta nu-i tot. PS-ul tău este permanent informat despre vreme, trafic, incendii şi alte situaţii neprevăzute care ţi-ar putea afecta securitatea. Ai văzut crime în filmele documentare, nu-i aşa? Crima reprezenta înainte o ameninţare importantă la adresa bunăstării fizice, financiare şi psihice, dar sistemul nostru şi sistemul central n-o mai permite acum. Sunt sigur că eşti de acord că este un lucru bun.

– Desigur.

– Atunci de ce ai vrut să închizi PS-ul? Dacă ai fi fost rănit, n-ar fi putut să ceară ajutor. Dacă oamenii ar opri sistemele, am avea din nou crime. Vrei asta?

Omul se aplecă înainte într-o poză autoritară care părea, însă, mult prea artificială. Chiar că avea nevoie să-şi reprogrameze PS-ul.

– Nu. Sigur că nu. Tot ce vreau e noul meu sistem.

Consilierul îndreptă un deget noduros către Norbert.

– Dar te-ai convins că sistemul e sigur? N-o să începi să vorbeşti din nou despre afacerea cu întrerupătorul şi după instalare, nu-i aşa?

– Nu, consiliere. Îmi pare rău că am spus vreodată aşa ceva!

– Bine, atunci.

Colegii de muncă veniseră să-i admire noua instalaţie. Vizionau în grup ultimele reclame şi programele cu statisticile comparate de baseball. Norbert descoperi că se distra mult mai inteligent cu noul sistem, şi ceilalţi rămaseră mai mult de o oră înainte să se scuze şi să plece. Un record. Şi el câştigase invitaţia la o petrecere, prima de săptămâni întregi.

Totuşi, un tip de la Secţia de inginerie, Howardi, rămăsese în urmă. Howardi proiecta reţele birocratice şi cunoştea oameni importanţi. Vorbind cu el, Norbert îşi amintea întotdeauna de gangsterii din timpurile vechi.

– Deci, Norb, am găsit o menţiune despre tine pe sistemul general. Erau informaţii confidenţiale, dar mi-au sărit imediat în ochi. Ce-a fost cu întreruperea sistemului tău?

Howardi îşi roti băutura într-un mod considerat de Sistem cât mai sugestiv cu putinţă.

Sistemul lui Norbert îi opri orice ezitare, însă mult mai uşor decât fusese el obişnuit.

– Ah, aceea? A fost o întrebare prostească pe care am pus-o vânzătorului. Nu prea sunt la curent cu schemele sistemelor, aşa că mi-a venit ideea aceea stupidă. Vechiul meu PS nu a reuşit s-o oprească.

De ce i-ar fi sărit în ochi lui Howardi întrebarea lui? De ce s-ar fi poticnit de ea?

Dă din cap. Norbert dădu din cap, pentru că nu-şi amintea să fi ignorat vreodată un mesaj de avertizare.

– Te întrebi, probabil, care-i problema, nu-i aşa? Cred că tu o să pui bazele vreunei erezii a secolului nostru. Şi mai ziceai că eşti un tip obişnuit! Dar, serios, Norb, PS-ul este piatra de încercare a culturii noastre materiale. Când echipele de arheologi o să ne dezgroape, o să fie elementul nostru definitoriu – Oamenii PS sau cam aşa ceva. Deci, punând problema PS-ului, ar fi ca şi când un grec antic ar ridica întrebări asupra amforelor sau ceramicii sau ceva de genul ăsta.

Îşi contemplă băutura înainte să înghită restul.

Sistemul lui Norbert îl atenţionă: *Vezi Pitagora, vezi Diogene.*

– Dar, de fapt, n-am vrut să spun nimic cu asta, Howie, zise Norbert folosind cel mai potrivit ton calm pe care-l avea. Mi-au explicat totul la spital înainte ca informaţia să intre în reţea.

– Bine, asta-i grozav. Howardi se ridică să plece. N-ai să fii prea subversiv pentru noi, nu Norb?

Petrecerea nu fusese rea şi chiar reuşise să-şi facă rost de două întâlniri în săptămânile care urmaseră noii lui instalări. Prima întâlnire se terminase devreme pentru că ea îşi amintise brusc că trebuia să se spele pe cap.

Celei de-a doua fete îi plăcea politica. Dorise să-şi petreacă seara stând pe bănci, într-o zonă publică şi citind împreună buletinele informative.

Norbert nu fusese niciodată la curent cu politica şi nici nu prea citise afişele. Doar o dată avusese o părere, atunci când bobocii încercaseră să schimbe legea dreptului electoral ca să poată scăpa de Key West. De fapt, el nu avusese în minte să-şi petreacă seara lenevind şi schimbând opinii, dar, dacă aşa vrusese Vodkette, el cedase.

Au ales afişajul Tribunei, foarte conservator şi plin de aiurelile obişnuite. Norbert făcea numai observaţii banale ca să n-o ofenseze, dar îşi pusese PS-ul să cerce-

teze situaţia colaboratorilor ce alcătuiseră buletinul informativ. Înregistrările indicau că fiecare din opiniile politice îşi aveau punctul de plecare într-un beneficiu financiar aşteptat de cumpărătorul care le pusese în circuit.

– Pariez că aproape toate opiniile de pe afişaj sunt direct legate de beneficiul cumpărătorului care le-a emis, observase Norbert într-un moment de uitare de sine.

– Într-adevăr? exclamă surprinsă Vodkette.

Norbert îşi aminti brusc că ea făcuse studii de sociologie şi că, probabil, el îi atinsese domeniul. Îi trecu repede informaţiile ascunse pe care PS-ul său le găsise în legătură cu fiecare afişare.

În timp ce ea le citea, sistemul lui Norbert îi semnală un interes crescând al tinerei doamne, corespunzător observaţiilor sale politice. Ce făcuse?

Ea zâmbi.

– Ce te-a făcut să verifici toate astea? îl întrebă.

– Nu ştiu. E ca la serviciu. Am ghicit. Dacă vrei să avansezi, trebuie să apelezi la management. Dacă vrei să te recalifici, înseamnă că nu-ţi place locul unde lucrezi. În general, opiniile sunt uşor de prevăzut.

Desen de George Constantinescu

Sistemul său fulgeră roşu – *Comentariu riscant din punct de vedere social.*

Dar nivelul ei crescu din nou şi se întinse mai mult decât ar fi crezut Norbert că era posibil pentru o informaţie. Ca să fie sigur, ceru un diagnostic rapid.

Ea îşi arcui sceptică o sprînceană care se ivi deasupra lentilelor.

– Şi bănuiesc că *tu* ai nişte opinii *imposibil* de prevăzut.

– O, nu am. Nu am, răspunse el evaziv, încercând disperat să subvocalizeze un ordin de căutare a celei mai şocante opinii a lui.

PS-ul i-o luase însă înainte. Până să apuce să formuleze comanda, se uita deja pe lista celor cinci din cele mai originale opinii şi la valoarea lor deviaţională. Două erau doar nişte judecăţi greşite (vechiul lui sistem nu le prinsese la timp) şi două se abăteau de la normă cu mai puţin de 45%. Dar în vârful listei se afla o idee cu o

deviaţie enormă.

Înghiţi în sec. Îşi încercă norocul:

– M-am gândit de multe ori că ar trebui să fim în stare să ne întrerupem PS-urile. N-am mai auzit pe nimeni spunând aşa ceva şi câţiva oameni au fost interesaţi când am menţionat-o.

Tipa rămase împietrită. Sistemul îl anunţă că PS-ul ei o luase razna, refuzând informaţia. Dar nivelul i se dublă.

Indicatorii personali de distanţă ajunseră la zero şi fişa ei medicală deveni vizibilă pe sistemul lui pentru o reevaluare.

Pentru Norbert nu mai exista cale de întoarcere.

Când Norbert se întoarse în noaptea aceea în camera lui, nu-i venea să creadă că ea îl plăcuse, că el se distrase şi că pusese pe tapet ideea cu întrerupătorul. În ciuda sfatului dat de sistem îi permisese tipei să-l convingă să-şi afişeze descoperirea ca toţi să o vadă.

PS-ul insista că trebuia să examineze replicile care veniseră deja şi să se pregătească să facă faţă represaliilor. Desigur că era un sistem nou şi grozav, cu o putere de anticipare mai mare decât a lui 1200°, totuşi el nu se baza prea mult pe vocea aceea sâcâitoare din ureche.

Dar Norbert nu vroia să se gândească în seara aceea la opinii şi la politică. Voia să se gândească la Vodkitte, la răspunsurile ei, la felul delicios în care formele ei se curbau în ridicătura pieptului. Se gândi la asta până când sistemul îl adormi.

Se trezi ca să nimerească în mijlocul unei adevărate revolte.

Sistemul lui era atât de asediat de mesaje urgente, încât trebui să-şi anuleze toate aranjamentele pentru acea zi. Până atunci, Norbert nu lipsise nici o dată de la slujbă, dar Sistemul îi spusese că avea dreptul să o facă.

Cereau mii de răspunsuri la remarca lui politică. Mii. 16% erau complet irelevante, 12% confuze, 6% se opuneau, 2% îşi făceau probleme legate de sănătatea lui mintală. Dar 8,63% îl aprobau. Sute de vânzători îşi întrerupseseră lucrul ca să ajungă la o înţelegere cu Norbert.

Sentimentul pe care această situaţie i-l insufla era atât de copleşitor şi de minunat, încât PS-ul trebui să intervină pe cale chimică.

După micul dejun şi surogatul de cofeină, se uită la mesajele mai urgente.

Consilierul spitalului care-i instalase PS-ul îi cerea să vină pentru o consultaţie. Primul birocrat care cerea urgent o întrevedere. Era de rău augur şi sângele i se umplu imediat de compuşi anti-îngrijorare. Mai erau şi vreo duzină de ameninţări de la alţi colegi-cumpărători. Trebui să-şi lase PS-ul să-i explice o parte din epitete.

Mai avusese şi înainte probleme cu Autoritatea, dar nimeni nu se deranjase să-i trimită mesaje de ameninţare.

Cel mai surprinzător lucru era lunga listă de oferte profitabile. Ca şi alţi cumpărători, cheltuise ceva bani în fiecare lună scanând ofertele care i se făcuseră, dar foarte rar i se păruse că merită să aleagă mai multe. În afară de asta, reclamele erau făcute atât de convingătoare, ca să cumperi produsul, deci ce rost mai avea să te zbaţi?

Dar acele mesaje erau absolut autentice. O listă cuprinzătoare de avocaţi, publicişti, scriitori şi ziarişti erau interesaţi de afacerile lui şi vroiau să-l coopteze. Îşi petrecu cea mai mare parte a dimineţii scanându-le ofertele şi, numai în trei ore câştigă salariul pe zece luni. Norbert avea sentimentul neplăcut că în curând o să-i trebuiască bani gheaţă.

După masă, îşi adună curajul şi-l sună pe consilierul pe care-l asigurase că problema cu întrerupătorul nu mai avea să fie menţionată. Robotul consilierului zâmbi şi-i redirecţionă apelul către un alt birou. O femeie manager, cu o mutră şmecheră îl

saluta plină de căldură.

– Cumpărător Komdor! Ce drăguţ din partea ta că ne-ai răspuns la mesaj. Te asigur că-ţi vom rambursa banii de telefon. Să zicem cinci sute de dolari pe minut? Expresia ei spunea că ar fi încântată să plătească şi mai mult.

– Da, sigur. Dar trebuia să discut cu Consilierul.

Norbert bănuia un aranjament oarecare.

– Da, ei bine, ne pare rău de asta. S-au schimbat multe de când am trimis mesajul. O să ţi se pară greu de crezut, dar am fost sufocaţi de telefoanele cumpărătorilor care mureau să ştie ce PS foloseşti în mod curent. Probabil că de ieri ai resimţit din plin povara celebrităţii.

– Da. Da, aşa e.

Ce aveau oare de gând?

– Deci, ca orice persoană celebră, ai dreptul să profiţi de situaţia ta. Ne-ar face plăcerea să-ţi oferim 18% comision pentru jizmeturile pe care le vom vinde în următoarele 6 luni, dacă ne permiţi să furnizăm publicului informaţiile stocate în Sistemul tău. Am ridica cu plăcere oferta la 25%, dacă ai găsi timpul să-ţi expui şi punctul de vedere.

– Dar asta ar fi... Scuzaţi-mă. „Ia-ţi un avocat!", fulgeră PS-ul său în amândouă lentilele, şi-i afişă lista prioritară a mesajelor pe care le primise în dimineaţa aceea. Îmi pare rău, dar totul este mult prea neaşteptat, citi el ascultător de pe afişajul optic. Sunt sigur că ne vom înţelege. Avocatul meu va lua legătura cu voi ca să pună la punct detaliile.

Un zâmbet larg de plăcere luă locul expresiei de adâncă dezamăgire. Ea schimbă subiectul.

– Am observat un lucru în legătură cu sistemul tău, care trebuie corectat şi ţi-am returna cu plăcere jumătate din costul instalaţiei ca să-ţi rezolvi problema. Ha, ha! Mă tem că băieţii de la vânzări ţi-au calculat greşit profilul. Nimeni nu a ştiut că eşti un tânăr atât de original şi plin de forţă. Ne-am cam ascuns aptitudinile, nu-i aşa?

– Ei bine, poate doar puţin.

– Aşa că, scuză-ne, dar va trebui să-ţi repartizăm un alt pachet de programe şi să înlăturăm câteva mesaje enervante şi inhibitoare. Putem s-o facem şi de la distanţă, dacă eşti de acord.

– Sigur. Aşa cred.

– Bine, atunci. Şi încă o dată, să ne scuzi. Ezită. Ah, aproape uitasem. Fabrica proiectează întrerupătorul pe care l-ai dorit drept opţiune. O să ai exclusivitate pe produs pentru şaizeci de zile, dacă ne permiţi să te folosim mai târziu, când îl vom comercializa. Cumpărături plăcute!

Avocatul ales de PS-ul său se afla deja în lentile, înainte ca zâmbetul ei să fi început să se estompeze.

În timp ce agentul lui lucra la contracte, Norbert păşi pe un teritoriu necunoscut. Îşi informă şeful că nu va fi în stare să lucreze în următoarele două luni şi, poate, chiar şi mai mult. Spre surprinderea lui, ei erau înţelegători şi doritori să se acomodeze situaţiei. Apoi începu să citească mesajele cu caracter social. O duzină de femei făcuseră oferte. Doar câteva din ele erau escorte profesioniste, restul erau femei singure cu înclinaţii spre aventură; şi aventura, în acest caz, era chiar Norbert.

PS-ul său alese un mod mai felxibil de abordare a problemei, lucru care-i spuse lui Norbert că noul program fusese deja transferat de companie. Norbert simţi o enormă recunoştinţă pentru noua lui viaţă. Ar fi făcut cu plăcere reclamă liniei jizmet. Era un produs grozav.

Interviul ar fi fost, probabil, cel mai plăcut moment din viaţa lui Norbert, dacă nu s-ar fi încurcat. PS-ul lui, înarmat cu un pachet de programe despre interviurile celebrităţilor, îl pregătise zile întregi. Se folosise de o duzină de fraze celebre, de felul acelora care primeau milioane de cereri de rulare, şi de toate celebrităţile care le enunţaseră.

Principala lor problemă era să-i justifice acţiunea neortodoxă. Cunoştinţele vagi de politică şi psihologie pe care le avea Norbert nu-l prea ajutau şi el nu era atât de prost să-şi poarte singur povara emoţiilor. În cele din urmă, aleseseră un set destul de ambiguu de răspunsuri tactice şi o senzaţie de disconfort infiltrată în fundul sufletului lui Norb.

Prezenţa unei audienţe adevărate îl deranja. Cincizeci de persoane plătiseră sume enorme, din care el primea 12%, ca să asiste pe viu la interviul ce urma să fie înregistrat. Norbert nu-şi amintea să fi fost vreodată într-un loc cu atâţia oameni. PS-ul îi confirmă gândul; nu mai fusese niciodată.

Repetiţiile îl plictisiseră. Cei mai mulţi cumpărători credeau că programele acelea erau înregistrate într-o şedinţă neîntreruptă. De fapt, intervievatorul punea aceleaşi întrebări, iar şi iar, folosind tonuri şi mimici diferite, ca să primească răspunsuri cât mai variate. Montajul le punea mai târziu cap la cap.

– E adevărat că o să vă instalaţi mâine faimosul întrerupător?

– Da...

– Ce intenţionaţi să faceţi cu el o dată instalat?

– Cred că a fost destul de clar...

– Cât timp vreţi să lăsaţi PS-ul întrerupt?

– O să văd...

– Dar crima, Cumpărător? Asta ca să-i asigurăm pe ceilalţi cumpărători că n-o să vă apucaţi de... cum îi spune, pairame?

– Bairame. Poate ar trebui să investeşti şi tu într-un jizmet. *(Pauză pentru râsetele audienţei, dacă existau.)* Nu, întrerupătorul este instalat cu condiţia ca Sistemul General să preia comanda dacă sistemul oricărui cumpărător ar detecta în mine tendinţe criminale. Aş avea puterea să *încerc* să comit o crimă, dar şi puterea de a reuşi...

– De ce ai vrut la început un întrerupător?

– A fost doar o idee îngrozitor de originală... *(Zâmbet într-un mod autodepreciativ.)*

– De ce crezi că toţi ceilalţi cumpărători din lume ar avea nevoie de aceste întrerupătoare?

– N-am spus că alţi cumpărători au nevoie de ele. Am zis că trebuie să existe şi această opţiune...

– Dar, de fapt, ce rost are un întrerupător? La ce foloseşte un PS deconectat?

– Scopul unui întrerupător este să închidă PS-ul. Un PS închis nu are alt scop decât să aştepte să fie repus în funcţiune. *(Nu folosi asta dacă ţi se pare că va denatura înţelesul mesajului.)*

– Dar, Cumpărător Komdor, nu prea cred că ai răspuns la întrebare. De ce să laşi un lucru atât de periculos la dispoziţia muritorilor de rând?

– Pentru a zecea oară... Norbert se stăpâni şi încercă să-şi citească replica. Dar răspunsul nu avea nici un înţeles pentru el şi era enervat, şi îi era frică. Ignoră afişajul. Pentru că sunt om, iar PS-ul meu nu-i decât o unealtă şi nu e drept... Şi se prăbuşi în scaun, incapabil să mai vorbească – fapt pe care PS-ul lui îl consideră cel mai bun lucru pentru toţi.

Versiunea publicată, care omitea scăparea din final, aruncă în aer topurile. Comentatorul explica: «Şi aşa, după cum a zis şi Humpty Dumpty, creat de Lewis Carroll, Norbert Komdor insistă că totul se reduce la „cine e stăpânul"». Şi asta-i tot.

Până la urmă, Norbert nu şi-a mai pierdut timpul cu hărţuiala juridică. Fondul de Apărare al Cumpărătorilor stăvili cu plăcere provocările birocraţilor şi ale concurenţilor jizmetului. Curţile reuşiseră să oprească instalarea întrerupătorului pentru o lună întreagă, dar sectorul de publicitate continuă să vândă interviul şi, astfel,

cererile de jizmet continuară să crească. Din ziua când îşi instală întrerupătorul, Norbert deveni un om făcut.

Întrerupătorul putea fi activat introducând un cod pe tastatura montată pe cureaua lui, alături de alimentatorul cu baterii, urmat de un ordin subvocal. Dacă PS-ul ar fi suspectat o încercare de sinucidere, l-ar fi imobilizat şi ar fi chemat ajutoare. Altfel, nu trebuia decât să aştepte până când apăsa din nou butonul ca să-l reactiveze.

Norbert şovăi câteva zile înainte să se decidă să-l încerce. Se pare că de fiecare dată când se gândea la el, PS-ul său îl adormea. Îşi petrecea ore întregi dormind sau zăcând toropit. „La ce bun un întrerupător, dacă nu pot să-l folosesc?" gândea el. Dar până la urmă, printr-un impuls de moment, îşi coborî braţul, îndepărtă capacul, tastă codul şi apoi repetă ordinul-frază care apăruse pe ecranul optic. Lentilele i se goliră. După câteva clipe, i se opri şi sistemul de ventilaţie.

Fără fondul sonor, liniştea era neplăcută. Până acum nu-şi dăduse seama că acesta aparţinea PS-ului.

Amândouă lentilele începură să se retragă. Îi trebui un timp până să înţeleagă că nu avea să orbească. Dar lumina părea venită de pe altă lume şi imaginea camerei lui era neclară. N-ar fi trebuit să facă asta înainte de a se obişnui cu noul lui apartament.

Îl durea capul! Cum era posibil să-l doară capul din interior? Îşi auzea inima bubuind. Îşi simţi stomacul răzvrătindu-se şi un gust neplăcut îi urcă în gât... Se repezi şi porni PS-ul. Acesta se reîncărcă şi-i sări în ajutor.

Însă nu îndeajuns de repede pentru a mai salva covorul.

Norbert aşteptă o zi să se asigure că-şi revenise complet de pe urma experimentului şi apoi se hotărî să se plimbe pe coridoare. Aproape imediat se întâlni cu Howardi, care-i strigă un plin de căldură „Cum merg cumpărăturile!?".

– Grozav. Dar ale tale?

– Niciodată mai bine. Să vezi, Norb, tipii de la lucru tot întreabă de tine.

– Într-adevăr? Norbert găsi această informaţie neobişnuită. Salută-i din partea mea.

– Desigur. Hei, ai mai avut nişte idei trăznite de care să le spun?

– Nu. Norbert clătină din cap autodepreciativ. Am destule probleme doar cu una.

– Eşti un tip dur, Norbert. Un adevărat erou.

Norbert îl urmări pe Howardi continuându-şi drumul şi dând colţul. *Nesincer*, îi spuse jizmetul.

Lentilele ei fumurii erau grăitoare, dar îl întrebă totuşi:

– L-ai folosit?

– O, da.

– Şi cum e?

– Nu seamănă cu nimic din ce-am făcut înainte. Celor mai mulţi oameni nu le-ar plăcea.

Ea se întinse peste masă şi-l apucă de braţ. Era a douăzecea întâlnire, în al douăzecilea restaurant şi asta de când cu interviul. Acum se părea că totul devenise aproape rutină.

Lentilele ei fumurii spuneau multe, dar îl întrebă:

– Cât timp l-ai lăsat deschis?

– Destul de mult.

– Destul de mult pentru ce?

– Destul de mult să-i arăt cine-i şeful.

Era cea de-a o suta cucerire din o sută de încercări. Acum chiar că era o adevărată rutină. Norbert se hotărîse să le reducă la trei pe zi.

Desen de George Constantinescu

Lentilele ei fumurii spuneau multe... El se scuză şi porni să se plimbe.

PS-ul îl conduse pe un traseu pe care nu mai fusese niciodată, dar lui nu-i păsa prea mult. Cu toate modelatoarele de dispoziţie pe care Sistemul său le folosise, sălile şi galeriile păreau identice. Se gândi la Vodkette, care-l ajutase să facă toate acestea. Prima lui cucerire. Ce făcea ea acum?

Aceeaşi slujbă. Aceleaşi gusturi în materie de cumpărături. Exista o notiţă care-i amintea că sistemul ei nu suferea comparaţie nici pe departe cu jizmetul său. Acum l-ar fi plictisit, după toate cumpărătoarele sofisticate şi rasate pe care le întâlnise de atunci.

Acest gând îl făcu să se simtă puţin trist, puţin însingurat.

Pe la prânz, ajunse la marginea unui parc natural. Se hotărî să-l exploreze. Tufişurile şi copacii erau lăsaţi să crească liberi, cu condiţia să nu se întindă peste poteci. Numai câţiva cumpărători veneau aici şi Norbert înţelese de ce. Confuzia de forme şi densităţi părea destul de mare, iar frunzele şi ramurile moarte, îngrămădite pe pământ, îl deranjau la mers. Totuşi, sistemul său îi permise să meargă mai departe.

La început păşi pe drumurile propriu-zise, mărginite de felinare din piatră şi alte artefacte neprotivite. PS-ul îi oferi o serie de lecturi despre semnificaţia lor, dar le refuză. Într-un impuls de moment, păşi pe o potecă nepavată şi, după primii paşi, îşi deconectă sistemul.

Din nou simţi linişte apăsătoare în absenţa fondului sonor, bătăile inimii şi panica. Iarba de sub picioare i se păru neregulată, ca un covor de pluş prost conceput şi îl făcu să se clatine. Lentilele i se clarificară, la început cea dreaptă, apoi cea stângă. Îşi ridică mâinile şi, pentru prima dată în viaţă, apucă ochelarii şi-i dădu la o parte.

Ochii, neobişnuiţi cu aerul de afară, i se umplură de lacrimi. De-abia cu greu reuşi

să-i ţină deschişi, impulsul de a clipi fiind mult prea puternic.

Ameţeala deveni de neîndurat şi se prăbuşi, sprijinindu-se în mâini şi în genunchi. Senzaţia nefamiliară a ierbii şi pământului îl distrase pentru o clipă şi-l ajută să lupte împotriva panicii. Astfel trăiseră strămoşii lui, cu mult timp în urmă, stând în sălbăticie, la adăpostul copacilor şi ascultând cântecul păsărilor. Cum suportaseră, se întrebă el, cum reuşiseră să facă chiar cumpărături simţindu-se în felul acesta?

Auzi paşi apropiindu-se în grabă.

– Vă simţiţi bine?

Norbert întinse mâna şi-şi reconectă PS-ul, apoi lăsă jos lentilele. Le făcu un semn vag să aibă răbdare, ştiind că sistemul celui care-l întrebase îi monitoriza rapida întoarcere la normal. Apoi văzu doi oameni aplecaţi asupra lui şi PS-ul îi spuse „Gardieni publici".

– Cumpărător! Ai nevoie de ajutor?

Norbert se aşeză pe călcâie şi, în timp ce i se limpezi capul, citi printre ultimele lacrimi:

– Cu siguranţă că nu. Dar vă mulţumesc... Tocmai am avut o experienţă extraordinară.

PS-ul îi spuse să se ridice, lucru pe care-l şi făcu, scuturându-şi hainele. Folosind un enigmatic surâs nr. 3, le zise:

– Da... asta a fost *chiar* extraordinar. Bună ziua, domnilor cumpărători.

În timp ce se îndrepta spre construcţiile din beton, îl auzi pe unul din ei spunând:

– Îţi zic că e *el!*

– Ce părere ai de asta? Chiar aici, afară?!

Howardi şi serviciul birocratic îi lăsaseră câte un mesaj. Oamenii care vindeau jizmetul îi lăsaseră mesaje din ce în ce mai urgente, cu cât se făcea mai târziu. Norbert îşi dădu seama că Sistemul Central le spusese despre incidentul din parc. Cu noul întrerupător gata să fie pus în vânzare în câteva zile, probabil că fuseseră cuprinşi de panică. PS-ul său îl grăbi să-i contacteze.

Avusese dreptate. Vroiau să ştie „dacă avusese probleme" cu noul întrerupător.

– Nu, le spuse. Însă vă atenţionez că nu-i pentru timizi.

Tipilor le plăcuse răspunsul. Îl citaseră în reclame.

Norbert rămase acasă câteva zile, contramandându-şi toate întâlnirile şi amânând reuniunile de consultaţii pentru investiţii. Jizmetul său avea un program financiar foarte conservator şi tindea să respingă toate schemele propuse. În afară de asta, el nu avea cu adevărat nevoie de mai mulţi bani.

Nu era sigur că ar fi avut nevoie. Făcuse câteva cumpărături, dar reprezentanţii comerciali îl enervau. Participă la câteva jocuri, însă echipa lui nu i se mai părea atât de grozavă ca pe vremuri. Jucătorii nu se puteau pune cu noua lui viaţă sexuală din ultimele săptămâni.

Norbert era singur.

Se gândi să-şi aleagă alte hobby-uri, dar ştia că asta nu-l ajuta cu mare lucru. Încercă o serie de programe umoristice, însă tipii interesanţi care apăreau în ele erau creaţii ale computerului, iar ceilalţi erau cumpărători ca şi el, care nu ştiau ce caută. Până la urmă se decise să continue cu întâlnirile. „Înapoi la viaţa dulce!" gândi el.

Artemia nu-şi programase lentilele „pe fumuriu" şi nici nu-l întrebase despre întrerupător înainte ca primul fel să se fi terminat. Îl interogă în legătură cu hobby-urile lui şi preferinţele de lectură, şi păru derutată când descoperi că nu avea nici una.

Norbert se ţinea strict de comentariile ce i se sugerau, simţindu-se pierdut cu femeia aceea. Se mai întâlnise şi înainte cu reprezentantele claselor educate, însă niciodată nu se abătuseră prea tare de la programele lor – conversaţiile erau redactate cu grijă, până când simpla curiozitate,

inevitabilă la urma urmei, ducea tot la aceleaşi întrebări, la aceleaşi răspunsuri şi, apoi, bineînţeles, la pat.

Până acum, Norbert nu înţelesese cu adevărat cât de artificiale fuseseră acele discuţii.

Se îndepărtă cu bună ştiinţă de la scenariu:

– Scuză-mă, putem să discutăm un timp despre tine?

Ea făcu o pauză.

– Cred că vrei să şti de ce m-am hotărît să-ţi cer o întâlnire.

– De fapt, nu. Aş vrea doar să aflu cum eşti tu cu adevărat. *Dacă nu te superi.* Dacă nu te superi.

Artemia revăzu lucrurile care-i plăceau şi-i displăceau, hobby-urile şi interesele şi recită în mare parte datele pe care sistemul ei le rezumase. Plictisindu-se, îi ceru să elaboreze şi ea îi răspunse cu numeroase detalii. Jizmetul îl deranja cu definiţii şi explicaţii în ambele căşti, în timp ce-i umpluse lentilele cu topuri şi grafice. Trebui să fie foarte atent ca să-şi dea seama că ea se oprise de câtva timp şi aştepta un răspuns.

– Ce-ai spus? încercă el.

– Am zis... Oricum, n-are importantă, făcu ea încruntându-se. Nu eşti foarte politicos, nu-i aşa? N-am ştiut la ce să mă aştept, dar nu prea semeni cu imaginea din reclame, nu-i aşa?

O tăcere grea se lăsă între ei şi Norbert urmări afişajul: *„Lipsă de politeţe: extrem de mare“*, clipind în lentila lui stângă şi o serie de răspunsuri la obiect derulate în cea dreaptă.

Respiră adânc şi îşi opri PS-ul. Sistemul ei probabil că o informase deja, pentru că înţepeni în scaun.

– Nu, spuse el. Nu sunt foarte politicos. Nici măcar nu sunt foarte deştept. Am pus doar o întrebare prostească în ziua în care îmi făceam cumpărăturile şi apoi, au urmat toate acestea. gesticulă vag, fără să mai fie sigur că ea se mai afla acolo, dincolo de lentilele înceţoşate. Şi toate acestea... s-au întâmplat. Îmi pare rău. Şi se cuplă din nou.

Ea era încă acolo. Se lăsă înapoi în scaun, încet, şi gura i se căscă. Semnalizare promptă: *„Puternic Răspuns Emoţional. Confuzie.“*

– L-ai închis, spuse ea. Mi-ai răspuns la întrebare fără scenariu.

El ridică din umeri.

Ea se aplecă înainte.

– Nu cred să fi dat vreodată cuiva un răspuns care să nu fie în scenariu.

„Respect.“

– Ei bine, cumpărător Komdor, zise zâmbind într-un fel aparte, pe care el avea să şi-l amintească mereu. Se pare că ai multe resurse...

„Complicaţii emoţionale.“

Întrerupătorul se dovedi o opţiune la modă vreme de mulţi ani, înainte să cadă în dizgraţie şi în uitare, iar asta se întâmplă numai după ce toate celebrităţile făcură avere cu noua componentă. Norbert nu-l mai folosi niciodată, în afara momentelor de tensiune, când îi şoptea Artemiei cât de mult o iubea. Acest lucru puncta într-un mod plăcut, dacă nu instructiv, jocurile pe care le făceau împreună.

Artemia nu şi-a cumpărat niciodată un întrerupător pentru sistemul ei. Deşi în timpul prieteniei şi relaţiei lor ulterioare discutaseră des despre dispozitiv; nu se pusese însă niciodată problema de a-l folosi cu adevărat.

„Într-o zi o să întrebăm jizmetul cât de des sunt folosite întrerupătoarele“, obişnuia să spună, dar niciodată nu l-a considerat un lucru important.

Traducere de
Ana-Maria Negrilă

– NU TREBUIA S-O LAŞI singură!

– La vârsta mea, Maggie, crezi că mai pot urca în vârful podului?

– Şi dacă a găsit ceva?

Mirosea a drojdie pusă la uscat şi a fum de carne prăjită. Bătrâna curăţa merele, iar Maggie le dădea pe răzătoare. Cojile şi cotoarele le arunca într-un ceaun vechi, peste resturi de mâncare.

– Nu cred. Ne-ar fi dat de veste.

– Of, mamă, ce bine ar fi! Dar, dacă totuşi... Lăsă fraza aşa, neterminată, ca şi cum continuarea ei ar fi îngrozit-o. Ieşi cu ceaunul în curte. Ocoli fântâna, băncuţa, răsadurile de trandafiri şi deschise o portiţă de lemn. În spatele magaziei de

După-amiaza în care am făcut plăcintă cu mere

lemne era coteţul porcului. Turnă conţinutul ceaunului în jgheab, fără să o mai intereseze dacă animalul e acolo, fără să-l mai alinte:

– Cochon-cochon / De culoare roz bombon.

Femeia se grăbea să se întoarcă în bucătăria de vară, instalată într-un vechi şopron, ce ţinuse cândva loc de grajd pentru perechea de cai, apoi de garaj pentru automobilul lui Maggie. În ultimii ani, de când îl vânduseră, transformaseră şopronul în bucătărie de vară.

– Mamă, îţi spun că nu trebuia s-o laşi singură. Încă n-a sosit timpul să-i dăm explicaţii. Are abia 17 ani.

– Fii liniştită, n-a găsit nimic. Sunt sigură.

– Acum unde e?

Bătrâna oftă şi luă între degete făină din săculeţ, apoi o presără pe masă. Aşeză în mijloc cocoloşul de cocă şi începu să-l frământe.

– În sat.

– Ce să facă-n sat?

– Am trimis-o la băcănie, după zahăr, şopti bătrâna.

– Acum mă minţi; zahăr avem, mamă. Ce-mi ascunzi?

– Ei, hai, lasă-mă...

– Ce să facă-n sat? Cum o laşi aşa să plece? E un copil încă.

Bătrâna trânti aluatul şi mâinile-i începură să tremure şi mai puternic.

– Ştii ceva? S-o laşi în pace. Vocea ei firavă devenise fermă şi puternică. Pe mine nu m-a întrebat nimeni pe cine vreau să iau de bărbat şi nu m-am plâns de asta, nici tu nu te-ai plâns. Aşa e bine. Nimeni nu m-a avertizat c-o să-mi fie greu. Las-o să afle mai devreme, las-o să sufere din timp, dacă aşa îi e scris.

Maggie rămase împietrită. Tonul ridicat al mamei sale o uimise. N-o mai văzuse de mult atât de nervoasă. Bătrâna îi aruncă priviri severe.

– Şi scoate pisica afară, ştii că mă enervează să mi se încurce printre picioare.

Soarele ardea necruţător. Se auzea doar zgomotul tigăilor încinse şi uşoarele mişcări ale mâinilor care pregăteau plăcinta cu mere. Maggie se spălă, îşi şterse mâinile pe şorţul spânzurat de clanţa uşii şi ieşi în curte. Se aşeză pe băncuţa joasă şi căută în buzunarele fustei ţigările şi chibritul. Se gândea la Marco... Venise într-o seară de iarnă. Intrase pe uşă, pur şi simplu. Ele se speriaseră, voiseră să strige, dar Marco le-a rugat să se

CAMELIA ONCIU

liniştească. Şi-au venit în fire abia când au simţit încăperea inundată de spoturile luminoase ale pâlniei pe care Marco o purta prinsă de curea. S-a aşezat la masă şi-a întrebat cu un ton firesc ce e de mâncare. În clipa aceea Maggie cea uimită simţise că Marco e omul ei. A sărit imediat să pună masa, i-a dat să se spele. Într-un târziu se dezmeticise şi bătrâna, şi începuse să-i pună întrebări: dacă e obosit de drum, dacă bea o tărie.

– Oare o să-ţi placă la noi?

El o privise mai întâi pe Maggie, apoi îşi rotise privirile prin încăpere şi spusese blând:

– Îmi place.

Bătrâna oftase şi-i întinsese o clătită rece şi-un pahar cu lapte. Nu ştia cum să aducă vorba.

– Bărbatul meu...

– S-ar putea să se întoarcă.

– Cum să se întoarcă? Lumea din sat ştie c-a murit anul trecut, în... N-ar fi bine să vină. Vroiam doar să întreb de el...

– E bine, răspunse Marco scurt şi nu mai vorbiseră niciodată despre tatăl lui Maggie. Ea atâta ştia despre el. Că fusese al doilea bărbat al bătrânei, după ce stătuse patru ani văduvă.

– Cum te cheamă? şoptise Maggie emoţionată.

– Marco. Pe tine?

– Maggie. Rămăseseră împreună. Căsnicia lor durase douăzeci de ani şi o avuseseră pe Arna.

Maggie era deja la a doua ţigară. Bătrâna nu protesta că pauza e prea lungă. Nu era nici o grabă. Umbla încet, târşâindu-şi tenişii albaştri, rupţi, ce ţineau loc de papuci de curte. Maggie se gândea că Marco lipseşte, că îi e dor de bărbatul ei, pe care îl acceptase, de la bun început, aşa cum era: misterios, străin parcă de lumea asta, un călător tare ostenit, care a făcut un popas lung de peste douăzeci de ani. Arna era prea tânără să înţeleagă că *ele* fuseseră alese, că va veni şi rândul ei. N-o credea capabilă să primească un astfel de destin cu resemnare tacită şi chiar cu convingere. Să facă tot, fără ca el să i-o ceară, să nu-l sâcâie cu întrebări, să lupte aşa cum numai unor puţine femei le e dat să ştie a lupta: cedând. Privind în urmă, Maggie constată că, de fapt, fusese fericită.

– Arna e, totuşi, prea zvăpăiată. Strivi chiştocul ţigării în pietrişul de sub băncuţă şi se îndreptă spre fântână. Scoase o găleată cu apă şi o duse în bucătărie.

Bătrâna curăţase şi făcuse ordine. Maggie rămase în uşă, cu găleata în mână.

– Unde să pun apa asta?

Bătrâna, supărată că Maggie nu remarcase în nici un fel hărnicia ei, îi aruncă peste umăr, băţoasă:

– Ţi-am zis eu să scoţi apă?

Maggie se întoarse brusc şi o porni spre poartă. Prinse găleata cu amândouă mâinile şi azvârli apa în faţa porţii, în semicercuri mari, năclăind colbul fierbinte al drumului.

– Maggie... se auzi vocea bătrânei.

– Ce e?

– Ai putea să aduci o găleată cu apă pentru vase.

Maggie, spumegând, scoase din nou apă şi o duse în bucătărie. Se apucă să spele vasele, tăcută. Bătrâna se aşeză pe scaunul ei preferat, lângă sobă, şi spuse:

– Maggie, uite ce e. Trebuie să discutăm.

– Să discutăm, mamă, şopti fără nici un chef.

– Arna e mare, începu bătrâna.

– Când a venit Marco, aveam douăzeci de ani. Arna are abia şaptesprezece.

– Ce mi-e şaptesprezece, ce mi-e douăzeci. Ar trebui să vorbeşti cu ea.

– Să vorbim, ce-are dacă-i vorbim amândouă?

– Acum discutăm serios.

– Serios? se burzului Maggie. Arna e un copil. Ce-nţelege ea dacă-i spui că bunicul şi tatăl ei trăiesc, că în curând va veni să locuiască la noi cineva pe care lumea îl va şti ca fiind un venetic destul de înstărit din sud, că va fi cam retras, că o

dată la câteva zile va urca în pod şi va sta acolo vreo oră, singur. Asta vrei să-i spun? Eu nu eram ca ea, mamă, toată ziua în sat cu bicicleta, nu mă întorceam seara mirosind a tutun, de unde să ştiu că nu vrea să trăiască altfel? Şi-i mai pui şi dumneata coarne.

Bătrâna asculta şi îngâna uneori un „mda" nehotărît, grav. În bucătărie începuse să miroasă a cozonac copt.

– Ia vezi de plăcintă, să nu se ardă.

Maggie deschise uşiţa cuptorului şi spuse:

– Mai trebuie.

Arşiţa după-amiezii se potolise. Încet-încet, se cobora răcoarea serii.

– O să vorbim totuşi cu ea, nu e proastă să nu priceapă. Mai întâi că trebuie să ştie câte ceva despre trecutul familiei. Doi: trebuie s-o întrebăm dacă a găsit ceva în pod. Eu n-am mai urcat acolo de vreo zece ani, dar nu cred să fi lăsat ceva Marco. Ştii cât era de prudent. Trei: tu câţi ani mai ai?

– Patruzeci şi unu.

– Bun. Atunci, dacă vine, şi Arna nu vrea, îl iei tu.

Maggie rămase interzisă.

– Cum poţi să?...

– Dar ce-o să faci? Marco nu se mai întoarce, cum nu s-a întors nici taică-tu. Şi-aşa o să stea la noi. Eşti încă tânără.

– Asta nu înseamnă că...

– O să vedem noi, conchise bătrâna. Observ că, o dată cu trecerea generaţiilor, femeile îşi pierd din simţul practic.

Îşi văzură mai departe de treburi.

– Unde o fi fata asta? Maggie luă capătul furtunului tolănit în iarbă şi-i dădu drumul în fântână, scufundându-l în apă. Puse gura la celălalt capăt şi trase puternic, până ţâşni apa rece ca gheaţa.

– Eu ud răsadurile astea acum, să ştiu un lucru.

– Soarele e încă sus – dezaprobă bătrâna. Să nu se pălească trandafirii, m-auzi? Se întoarse grăbită spre cuptor. Întinse două coli albe pe masă şi puse deasupra plăcinta. Îndepărtă colţurile arse, tăie o bucată şi o gustă cu grijă, să nu se ardă.

– Cum a ieşit?

– E bună.

Îi tăie şi ei o bucată. Deschise uşa unui dulap şi scotoci după o sticlă. Puse vin în două pahare şi ciocniră:

– Sănătate! Maggie îşi aprinse o ţigară. Am fost în sat. Am vândut cufărul.

– Cufărul?

– Spuneai că-i vechi şi nu-ţi trebuie. Niciodată n-a folosit la nimic şi, în plus, avem nevoie de bani.

– Puteai să-l mai laşi. Avea pe capac arabescuri tare frumoase. Dungile roşii ai văzut ce frumos luminau? Mi s-a făcut dor de cufărul ăla, nu l-am văzut de 4-5 ani!

– L-ai deschis vreodată?

– Nu se putea deschide, părea turnat. Ar fi fost păcat să-i sparg capacul ca să văd că nu e nimic înăuntru, fiindcă nu zdrăngănea nimic în el. Şi, în afară de asta, era atât de uşor...

– Când l-am ridicat, am crezut că e de hârtie.

– Poate că şi era. Bătrâna se scutură de reveria în care plutise. Măcar ai luat un preţ bun?

– Şase mii.

– Oricum, e destul pentru un cufăr gol, găsit de mult, pe malul râului. Aveam vreo... Eram de vârsta Arnei. Era totuşi frumos... În sfârşit, cine l-a luat?

– Beba.

– Mai bine ţineam ghemele în el, decât să faci afaceri cu Beba.

– Ziceai că-i păcat să-l deschizi.

– Cum de a cumpărat Beba vechitura aia?

– A cumpărat-o. I-a plăcut.

– Şi ce mai face sclifosita de fiică-sa?

– E prietenă cu Arna, ştiai?

– Nu. Şi mai bine nu-mi spuneai.

– De ce? E o fată isteaţă, respectuoasă.

– Cum ziceai că o cheamă?

– Hetta. Beba Hetta!

Bătrâna dădu din mână a lehamite. Se făcuse întuneric şi Maggie aprinse lampa.

Se auzi poarta trântindu-se. Arna păşea veselă, îl salută pe Nono – bătrânul câine ciobănesc – şi pe cele două femei.

– Hmm! Ce bine miroase! Mi-e o foame de lup!

Maggie îi făcu semne bătrânei:

– Mă laşi pe mine să vorbesc.

Arna se spălase pe mâini şi aştepta nerăbdătoare.

– Mie mi-e foame! De ce nu vă grăbiţi?

Se aşezară în faţa farfuriilor aburinde.

– Trebuie să vă spun ceva.

– Şi noi vrem să discutăm cu tine, Arna.

– Spuneţi voi, atunci.

Bătrâna se încruntă:

– Poate trebuie să dăm cu banul.

– Zău, bunico, nu te supăra. Pur şi simplu, nu ştiu cum să încep.

– Ia o gură de vin.

– E vorba de Tanko, începu Arna timid. E foarte drăguţ cu mine şi amabil. Adică... cred că-mi face curte.

– Eşti prea tânără, Arna... o dojeni Maggie.

– Care Tanko? Din ce familie este?

– Nu ştiu, bunico. Nu l-am mai văzut. Nu cred că e din sat.

Cele două femei tresăriră şi se priviră în tăcere, cu subînţeles.

– Ţie-ţi place?

– Da, adică... nu ştiu. Cred că da. Are aşa, un aer străin... Ne-am petrecut toată ziua împreună. Ne-am plimbat pe la râu.

– V-aţi plimbat? întrebă neîncrezătoare Maggie.

– Da! îi răspunse fata cu nevinovăţie.

– La o adică, l-ai lua de bărbat?

– Vai, bunico, dar n-am ajuns...

– Asta nu mă interesează. Răspunde la întrebare.

– Mda. E drăguţ, aprecie Arna. Nesiguranţa ei nu plăcu bătrânei.

– El ce zice?

– El mi-a spus că... că... mă iubeşte.

– E clar, conchise bătrâna.

– E bine şi aşa, fu de acord Maggie.

– Adică... nu înţeleg. Îmi daţi acordul să mă mărit cu cineva pe care nu l-aţi văzut niciodată?

Maggie îşi reproşă în gând lipsa de tact.

– O să-ţi explicăm noi, mâine, nu-i aşa, mamă? Mâine.

– Dar voi ce voiaţi să-mi spuneţi?

– N-are importanţă! Ia stai, unde e băiatul acum?

– Nu ştiu. Dar ce e cu voi? Nu mă aşteptam la reacţia asta. Femeile se priviră din nou şi-şi transmiseră că o să vină în seara asta, mâine cel târziu. Îşi zâmbiră complice.

Maggie îşi aminti că uitase s-o întrebe ceva important:

– Ai fost ieri în pod?

– Da.

Arna scăpase pe jos o bucată de pâine. Se aplecă şi-o aruncă în ceaun.

– Şi...

– Şi ce? Nimic interesant. Praf şi pantofi vechi.

Fitilul lămpii fumega. Sticla se înnegrise şi lumina era foarte puţină. Mirosea a petrol. Era o tăcere apăsătoare.

– Bine, explodă Arna, am înţeles că aveţi ceva de ascuns. Nu mai insist. Noapte bună! Îmbufnată, se ridică şi dispăru în camera ei. Bătrâna izbucni victorioasă:

– Ţi-am spus că n-avea ce să găsească în pod.

Maggie repetă ca o somnambulă:

– A venit. A venit. Noi niciodată nu i-am întrebat pe bărbaţii noştri cine sunt, de unde vin şi ce au de făcut aici. Păcat că nu am avut acest elementar curaj.

– E vorba de discreţie, Maggie dragă, o chestie pe care prea puţine femei o au.

Arnei nu i s-a spus povestea. Au convins-o doar să aştepte, căci Tanko o va căuta. În a şasea zi, poşta aduse un plic, o invitaţie la căsătoria lui Tanko şi a Hettei.

– Beba Hetta! Ce prostie! plângea Arna, mai mult uimită decât furioasă. De ce? De ce tocmai Beba Hetta?

JÉRÉMI SAUVAGE

MANUS DEI

1

International Station «Spectrum Alpha»
Cap Canaveral, 02.35 G.M.T., 2031/June/25
Extras din pre-raportul asupra observării sursei Q-Igor...

Instalat confortabil în fotoliul pivotant, ascultam rezonanțele retro din ***Dead Can Dance*** reverberând monofonic în micro-difuzorul adaptat discret la cavitatea subdimensionată a urechii mele drepte. Cu cea stângă eram concentrat la buna desfăşurare a observaţiilor de rutină ce le făceam prin telescop: la cea mai mică hibă, un semnal sonor al sintetizatorului, însoţit de altul luminos, pe ecran, m-ar fi avertizat în timp optim pentru a putea să acţionez în caz de urgenţă. Orele de cart treceau în felul ăsta fără să-mi dau seama, beat de muzică în faţa monitoarelor şi a hubloului principal al staţiei.

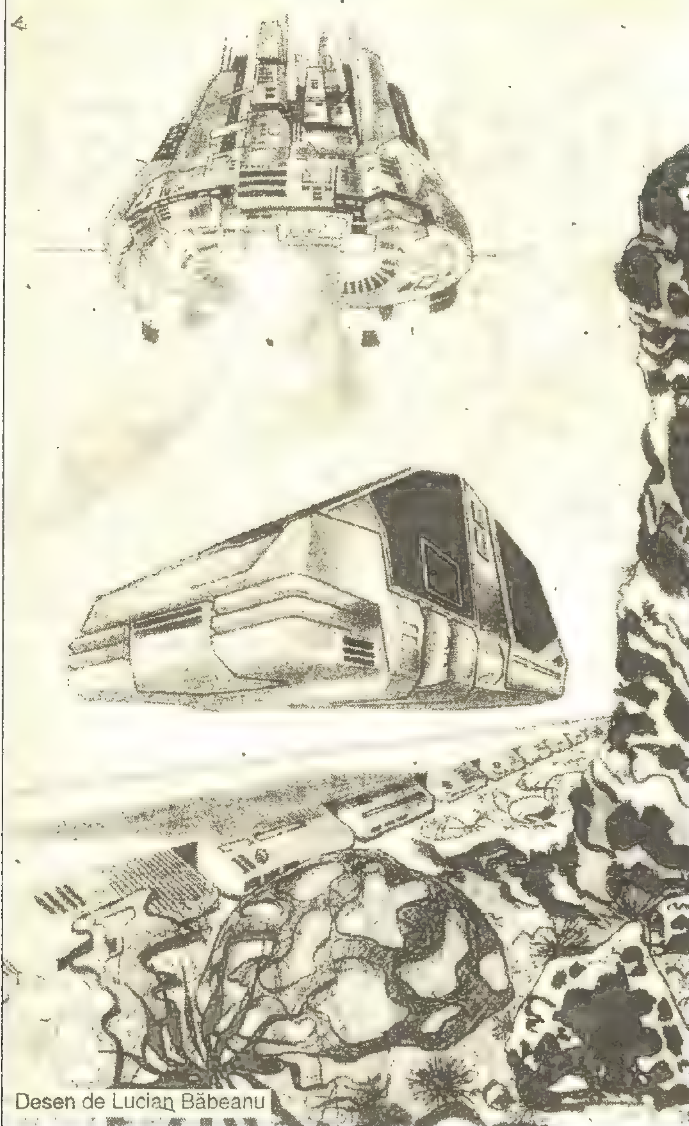
Colegul meu, Igor, îşi merita pe deplin somnul. Timp de o lună aproape nu închisese ochii deloc, calculând, verificând şi recalculând observaţiile asupra quasarului pe care îl descoperise cu norocul proverbial al rusului de viţă veche. *Quasarul Igor,* cum îl botezasem, părea să se afle la o distanţă de vreo 18 ani-lumină şi era, mai mult ca sigur, radiosursa cea mai puternică descoperită vreodată...

Acum, când coechipierul meu se odihnea şi poate că visa Nataşele şi Tatianele din topurile americane, mie îmi rămăsese doar sarcina să localizez cât mai precis posibil astrul-sursă cu ajutorul telescopului Hubble-3, o minunăţie a tehnologiei de ultimă oră. Era dotat cu o oglindă parabolică dublă, care-i asigura o putere şi o precizie extraordinare şi, mai presus de toate, o fiabilitate optimă în explorare. Acest Hubble-3 a fost primul proiect spaţial mondial al Staţiei Internaţionale *Spectrum Alpha,* plasată pe orbita geostaţionară cea mai „clară", la 36.000 de kilometri altitudine deasupra Terrei. Staţia era deservită de numai doi specialişti, maximum trei, în rarele cazuri când existau obiective mai complexe.

H-3 costase o avere, dar îşi şi meritase preţul. Fără o asemenea tehnologie, Igor şi cu mine n-am fi putut niciodată să ducem la bun sfârşit misiunea de a încerca să datăm cât mai precis cu putinţă vârsta Universului. *«Cât mai precis cu putinţă»* – înscris chiar în aceşti termeni – însemna, de fapt, să confirmăm una sau să infirmăm ambele teorii actuale: o parte din astronomi susţineau ca justă pentru vechimea universului valoarea de 10 miliarde de ani, ceilalţi fiind oricând gata să sufle chiar în... 20 de miliarde de lumânări ale aceluiaşi «tort» cosmic! Aşa se face că un rus şi un american, ambii colaboratori în cadrul programului, se învârteau o dată cu Pământul în căutarea rezolvării interminabilei polemici.

Igor dormea rupt, iar în micro-difuzor tocmai se stingeau ultimele acorduri din ***Dead Can Dance,*** când un şuierat strident în timpanul stâng îmi perturbă starea de transă muzicală în care mă indusese melodia. Dintre cele patru ecrane cu imagine în relief, trei se transformaseră într-un adevărat clocot de vulcan în erupţie, iar sirena de alarmă producea un sunet atât de acut, încât ar fi sculat din morţi şi fantomele vidului cosmic! Nu mă miră, deci, că Igor era lângă mine după acele câteva secunde care-mi trebuiră să revin din contemplare, în acelaşi modul de comandă unde acum priveam amândoi, într-o tăcere deplină, codurile ondulatorii de pe ecrane, fără nici o semnificaţie la prima vedere. Trebui să aşteptăm câteva minute bune până când ordinatorul a reuşit să prelucreze erupţia de date, iar la capătul lor puteam fi siguri de cel puţin un lucru, cel mai important, la urma urmei: Hubble-3 reuşise să determine, cu *cea mai mare precizie,* radiosursa Quasarului Igor.

Apoi se scurseră alte câteva minute, nesfârşit de lungi, până când imprimanta repro-

Desen de Lucian Băbeanu

duse pe pelicula *holo* complicatul spectru al astrului. Igor îmi smulse documentul din mână, de-a dreptul, fără măcar să-mi lase răgazul de a arunca o privire pe el. I-am văzut însă în ochi stupoarea.

«Halucinant!» exclamă când a terminat să-l întoarcă ba pe faţă, ba pe dos, deşi putea să-l studieze, la fel de bine, din aceeaşi poziţie. «După calculele computerului, quasarul ăsta se află la... 21 de miliarde de ani-lumină de noi; *21!*»

Igor fusese întotdeauna fascinat de faptul că, pe măsură ce înaintam cu observarea în spaţiu, cu atât ne întoarceam în timp, tot mai aproape de... *Începutul* în căutarea căruia pornisem.

Acum îl apucă un râs nervos, iar eu mă felicitam că fusesem atât de inspirat să întrerup legătura radiofonică cu Baza, altfel şefii de la Cap Canaveral ar fi intrat în alertă, auzindu-i hohotele sacadate şi guturale. Eu eram obişnuit, doar eram împreună de câteva luni bune...

Am continuat să mă ocup de imprimarea holografică a secvenţei de imagini înregistrate de Hubble-3, iar când totul fu gata, i-am proiectat-o lui Igor.

«Ai vreo idee despre ce poate fi vorba?» l-am întrebat.

Nu mi-a răspuns decât după ce s-a oprit să-şi învârtă ochii pe curbele spaţiale cvadridimensionale.

«Seamănă cu o... mână enormă, care parcă modelează ceva...» spuse în ruseşte, apoi tăcu.

Locotenent–Colonel **H.K. FLEKS, U.S. ARMY**

Traducerea: Laurenţiu Antim Turcu

BOGDAN-TUDOR BUCHERU

ZONA NEUTRĂ

Inga se uita la el, dar de fapt nu-l vedea, atât era de încordată. Iar el îşi fixase privirea în restul de carte, pe care-l găsise de dimineaţă într-un morman de gunoi, chinuindu-se să citească, în ciuda obscurităţii din jur.

În cele din urmă, Got abandonă foile jilave, cu cerneala literelor întinată acolo unde nu se ştersese deja şi, ridicându-se de pe grămada de fiare ce fusese cândva un dulap metalic, se apropie de femeie. Se simţea dator să o încurajeze, dar nu prea era în stare. Beciul murdar şi umed, străpuns sus, la încheietura pereţilor, de dâre slabe de lumină, îl făcea să se simtă captiv şi atât de neputincios, încât ar fi rupt-o la fugă dacă ar fi avut de ales.

– Vor reuşi... Vor reuşi, Inga! spuse, oprindu-se în faţa ei, încercând să pară sigur.

– Bineînţeles! tresări femeia şi-i strânse mâinile în ale sale. Trebuie să sosească dintr-o clipă-n alta!

Ochii ei sticliră, trădându-i neliniştea. Nu putea uita că, doar cu o zi înainte, pierduseră încă cinci oameni, dintre cei mai buni, de altfel. Iar în timpul nopţii mai dispăruseră doi. Şi Inga se simţea responsabilă pentru fiecare, fiindcă îi urmaseră ordinele. Povara ce apăsa asupra ei de peste jumătate de an, de când grupul albilor o alesese conducător, o marcase puternic, slăbindu-i sănătatea, dar întărindu-i voinţa.

Got ar fi vrut s-o îmbrăţişeze, dar se abţinu. Bănuia frământarea care tortura trupul mic, adolescentin, din care tinereţea fusese izgonită prematur şi, brusc, simţi cum prinde curaj. Dacă femeia aceasta, atât de firavă şi delicată, putea fi atât de dârză, nu-i era permis nimănui să şovăie.

El fusese printre cei puţini care se opuseseră la alegerea ei în fruntea grupului, nu pentru că n-ar fi apreciat-o,

ci pentru că i se păruse – şi încă i se mai părea – o cruzime ca toţi aceşti oameni, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, să arunce pe umerii ei răspunderea supravieţuirii lor. Lui Got îi plăcea să creadă că este singurul care o înţelege cu adevărat, singurul care ţine la ea. Dar ştia, în sinea lui, că e nedrept cu ceilalţi.

– Mai sunt trei ore şi patru minute până la asfinţit, rupse Inga tăcerea ce le apăsa nervii tensionaţi. Sper... sper că măcar vor ajunge la timp în zona neutră, dacă nu vor reuşi...

Bărbatul nu-i răspunse. Nu găsea ce să-i spună – totul ar fi fost de prisos. O privi cum se îndepărtează de el, oprindu-se sub fereastra îngustă, în mare parte acoperită de gunoaie, prin care se furişau fire stinghere, coborîte dinspre soarele ce le era ascuns. Lumina palidă o învăluia, reliefându-i corpul ofilit. Got se gândi că n-a fost niciodată frumoasă, unii găsind-o chiar urâtă, dar lui îi plăcuse întotdeauna. Îi plăcea şi acum, în ciuda faptului că părul ei, altă dată negru şi mătăsos, îşi pierduse strălucirea, albind pe alocuri, iar trupul i se topise parcă, arzând din interior. De n-ar fi fost blestemaţii de negrii şi lupta permanentă pe care-o duceau pentru supravieţuire, poate că...

– Au sosit! exclamă Inga.

Got îşi ciuli urechile. Era semnalul stabilit, aşa că se îndreptă spre uşa camuflată şi o deschise.

– De ce a durat atât? întrebă femeia, de pe chipul căreia dispăruse toată îngrijorarea, făcând loc asprimii.

Posum şi Bled aşezară cu grijă sacul lângă perete, în timp ce Got închise în urma lor.

– A fost greu, răspunse Posum, încă gâfâind. După încercarea eşuată de ieri, roboţii se aşteptau să reapărem...

– Am distrus trei, ca să putem trece, interveni şi Bled, care se aşezase pe dulapul sfărâmat. Şi nu puteam să alergăm cu încărcătura după noi... Riscam să sărim în aer...

– Aşa-i, spuse Got, desfăcând sacul. Ohoo!!... Dar aţi luat ceva, nu glumă!

Ceilalţi se apropiară şi-l urmăriră cum scoate explozibilul.

– E mai mult decât suficient, concluzionă Got.

– Avem numai şapte detonatoare, interveni Inga. Va trebui să le plasezi cât mai bine...

Femeia se depărtă şi-l trase pe Bled după ea, lăsându-i pe cei doi să se ocupe de explozibil.

– Unde sunt ceilalţi?

– Pete şi ai săi aşteaptă la staţia de apă... Restul se îndreaptă spre periferie... Mina...

– Ce-i cu ea?

Bled nu-i răspunse, dar din privirea lui Inga înţelese ce se întâmplase. Strânse din dinţi şi se forţă să-şi păstreze calmul.

– Mergem mai departe, Bled!

– Eşti sigură? Timpul este la limită... Putem lăsa pe mâine...

– Nu! Îi distrugem azi, altfel... La noapte suntem la cheremul lor, nu mai putem risca!... Nu vezi câţi am mai rămas?!

Bărbatul îşi plecă privirea, acceptându-i hotărîrea.

– Lasă-mă măcar să merg cu Got! se rugă el.

– Nu, eşti prea obosit, şi ştii prea bine că unul singur se poate strecura mai uşor...

Îşi întrerupseră discuţia şi se întoarseră spre Got, care, cu sacul pe umăr, aştepta de câteva clipe.

– Sunt gata, Inga! Am pus detonatoarele...

Femeia îşi privi ceasul, iar ceilalţi îi repetară gestul.

– Două ore şi douăzeci de minute

până la apus... Totul depinde de tine acum, Got! Noi vom fi aproape de zona neutră, tu, însă, trebuie să traversezi tot oraşul...

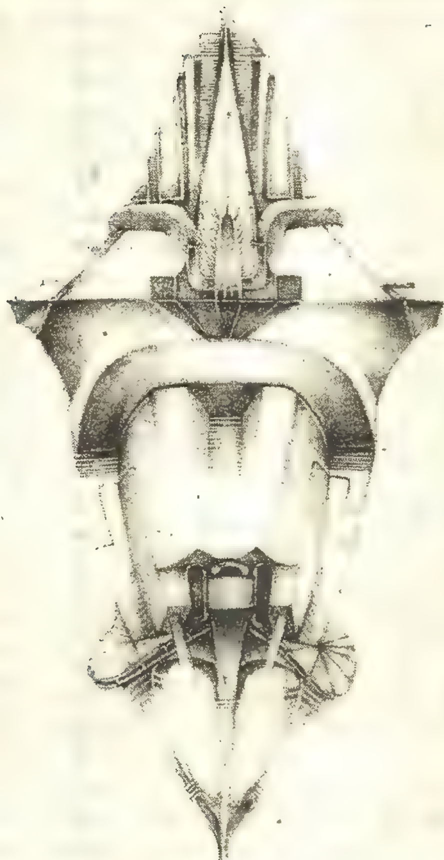
Inga se apropie de el şi-i strânse mâna.

– Mult noroc! îi ură ea şi ochii-i străluciră, iar el înţelese, aşa cum numai el putea înţelege.

Primi îmbrăţişările lui Posum şi ale lui Bled, apoi plecă.

Mergea pe sub dărâmături, departe de drumul cândva pavat, unde riscul de a întâlni un robot era mult mai mare. Se abţinea cu greu să nu privească înapoi. Răsuflă uşurat, într-un fel, când se depărtă suficient de mult şi tentaţia dispăru.

În condiţii normale, o oră şi jumătate i-ar fi fost de ajuns ca să meargă până la staţia centrală şi înapoi, dar acum avea cu el aproape douăsprezece kilograme de explozibil, ceea ce impunea să meargă cu mare grijă. Mai trebuia să pătrundă în staţie, acum controlată de grupul negrilor, să plaseze cele şapte încărcături şi să ajungă la timp în zona neutră.

Desen de Dragoş Popa

Got înainta destul de repede, minunându-se şi el de abilitatea cu care-şi strecura trupul masiv printre rămăşiţele monstruoase ale clădirilor. O clipă se întrebă – oare pentru a câta oară – cum arătaseră acele construcţii gigantice, dar alungă repede gândul şi, privindu-şi ceasul, iuţi pasul.

Undeva, departe, în spatele său, se auziră zgomote puternice şi el prinse curaj văzând că tovarăşii săi acţionează, acoperindu-l. Se bucură numai imaginându-şi explozia care avea să cureţe, la miezul nopţii, tot grupul negrilor. O meritau din plin, pentru că încălcaseră toate regulile. De când reuşiseră să pună stăpânire pe staţia centrală, negrii modificaseră – bineînţeles, în favoarea lor – echilibrul dintre grupuri. Imparţialitatea roboţilor arbitri nu mai valora nimic

acum, când puteau fi influenţaţi.

Vacarmul făcut de grupul său se înteţea şi, cu siguranţă, atrăgea tot mai mulţi roboţi, uşurându-i lui sarcina. Aflat printre dărâmături, nu reuşea să vadă ce se întâmplă, dar nici el nu putea fi observat.

O oră şi trei minute până la apusul soarelui, indica ceasul când ajunse lângă staţia centrală. Din clădirea imensă cândva, mai rămăsese în picioare doar o aripă, însă suficientă pentru a fi cea mai impunătoare construcţie pe care Got şi ai lui o ştiau.

Se asigură că nu se afla nimeni în preajmă şi începu să escaladeze zidul sfărâmat, care-l ajuta la fel de mult ca şi o scară. Urca cu atenţie, căutând crăpăturile.

Fără voie, gândul îi fugi la Inga şi, după o judecată scurtă, îşi făgădui că, în cazul în care va reuşi să scape cu viaţă, îi va vorbi. Apoi alungă imaginea ei din minte şi se concentră asupra urcuşului.

Când ajunse pe acoperiş, porni să caute gurile de aerisire, aşa cum îi spusese Inga. Erau mai multe decât s-ar fi aşteptat şi păreau în stare de funcţionare. Le cercetă pe rând şi, deşi lumina soarelui slăbise considerabil, reuşi să-şi facă o impresie despre ele. Ar fi putut, ce-i drept, cu greutate, să se strecoare prin conductele din tablă ruginită, însă preferă să lase numai explozibilul să alunece în jos, folosindu-se de firele lungi de nylon, pe care Posum i le pusese în sac.

Termină treaba şi îşi spuse cu satisfacţie că negrii nu vor reuşi să depisteze explozibilul în timp util. Nu vor avea când să cerceteze tot sistemul de aerisire, chiar dacă îşi vor da seama c-au fost minaţi. Got se gândi că Inga e o femeie tare isteaţă, lui nu i-ar fi trecut prin cap una ca asta.

Mai avea fix patruzeci de minute ca să ajungă în zona neutră, aşa că începu să coboare grăbit. Se mai auzea încă vacarmul din cealaltă parte a oraşului şi Got se hotărî să rişte, îndreptându-se spre drumul ce traversa cartierele sfărâmate. Tocmai ieşea dintre mormanele de moloz înţesate cu fier-beton, când îi tăie calea un robot. Omul se trânti după o bucată de zid şi încremeni. Reacţionase suficient de repede – maşinăria nu-l observase – dar rămase în continuare nemişcat, cu inima cât un purice. Uitase de explozibil, de Inga, de zona neutră, de albi şi de negri, teama de a fi prins îngheţându-i orice alt gând.

Când fu sigur că robotul plecase, îşi ridică, încă temător, mai întâi capul, apoi se sculă în picioare. De abia acum observă că stătuse pe un strat gros de cioburi ce-i sfârtecaseră hainele, şi aşa suficient de jerpelite. Palmele îi sângerau pe alocuri, însă nu le dădu atenţie. Ochii i se fixară pe cadranul prăfuit al ceasului. Nu-i venea să creadă că mai erau numai douăzeci de minute până la asfinţit. Nu realizase nici măcar faptul că se întunecase aproape de tot. Îngrozit, renunţă la orice fel de precauţie şi începu să alerge din toate puterile spre vestul oraşului, spre zona salvatoare.

Niciodată nu-şi petrecuse o noapte în afara zonei neutre şi nici nu îndrăznea să se întrebe ce se va întâmpla dacă nu va izbuti să ajungă la timp. Fugea disperat printre rămăşiţele vechiului oraş, călăuzit doar de urma palidă a orizontului, care se ivea din când în când deasupra zidurilor sfărâmate ce-i aţineau calea, obligându-l la nenumărate ocolişuri. Fugea lovindu-se deseori, dar nu mai simţea durerea şi nici efortul. Alerga în salturi nesigure, ca o jucărie stricată, uitând chiar şi de ce o făcea.

Când pe cerul nopţii fragede Luna prinse să dezvelească întunericul, Got se prăvăli neputincios peste o grămadă de cărămizi. O vreme plânse inconştient, ca un copil, însă curând uită de sine.

Se uită bezmetic în jur, neînţelegând de ce nu se afla în zona neutră, doar ajunsese în ea, în mod sigur, dimineaţa trecută, cu puţin timp înaintea răsăritului soarelui. Şi toţi ceilalţi din grupul negrilor erau acolo; iar acum se trezise singur, în altă parte. Era nefiresc şi faptul că îşi revenise la peste trei ore după asfinţit. Ceva nu era în ordine în toate acestea.

După ce reuşi să-şi dea seama cam pe unde se află, Got porni cu pas întins spre staţia centrală. Trebuia neapărat să vorbească cu Inga.

Dură aproape o jumătate de oră până să ajungă şi îşi dădu seama că nu întâlnise nici un robot în drum, ceea ce-i spori şi mai mult încordarea.

Intră în clădire, uimit că nimeni nu păzea uşa masivă, din sticlă incasabilă, singura funcţionabilă pentru întreaga clădire sau, mai exact, pentru ceea ce mai rămăsese din clădire. Zgomotul îl atrase pe Got la primul etaj, unde, pătrunzând în holul luminat anemic de un neon recondiţionat cu mari eforturi, îi găsi pe Posum şi negrii săi, care meştereau ceva la o maşinărie.

– Got! Te credeam făcut bucăţi prin vreo groapă! îi ieşi Posum în întâmpinare.

– Ce naiba se-ntâmplă? Unde-i Inga?

Posum îi făcu semn în sus şi, până să mai apuce să spună ceva, celălalt ţâşni pe scări.

Got năvăli în camera de comandă şi, înainte ca femeia să poată reacţiona, o cuprinse în braţe.

– Vai! Slavă Domnului, Got! exclamă Inga, radiind de bucurie. Am crezut că te-am pierdut!

Bărbatul o strânse şi mai tare. Acum nu se mai îndoia că o iubeşte pe femeia aceasta mică şi urâtă, cu ochi atât de calzi.

– De ce n-ai fost în zonă? reluă ea.

– Nu ştiu, draga mea... Am sentimentul că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

– Dar chiar s-a întâmplat... În timpul zilei, albii au atacat depozitul din sud...

– Nenorociţii! Ţi-am spus că trebuie să fim fără milă cu ei!

– Şi asta nu-i tot, din păcate, Got... Am găsit-o pe Mina... moartă, alături de câţiva roboţi stricaţi...

– Sărmana fată, şopti bărbatul.

– Spre seară, blestemaţii au încercat să intre într-o staţie de pompare...

– Staţie de pompare!?... Ce dracu' să facă acolo?

– N-am idee, Got... Dar, se pare că au luat explozibil din depozit...

– Isuse! Eşti sigură?

– Aşa indică aparatele... Nu poţi pune mare bază pe ele, ştii doar!

Bărbatul se depărtă de ea, oprindu-se lângă peretele plin de monitoare. Numai câteva mai funcţionau, şi nici pe acelea nu se pricepeau să le folosească cum trebuia.

– Am trimis toţi roboţii la periferie... să verifice fiecare loc în care albii ar putea acţiona mâine, în zori, vorbi femeia.

– De aceea n-am întâlnit nici-unul, concluzionă Got. Unde sunt toţi ceilalţi?

– Posum repară roboţii... Restul, i-am chemat aici, în staţie, să verifice fiecare colţ...

– Foarte bine! aprobă el şi, pentru o clipă, se simţi norocos că Inga conduce grupul lor. Mă gândesc... să mă duc până la depozit... să văd ce dracu' e cu explozibilul ăla!

Desen de Dragoş Popa

– Bine, acceptă ea, dar să te întorci cât mai repede... Nu pot sta multă vreme fără tine...

Got o privi în ochi. Era fericit. Doar pentru un moment, dar fericit. Se apropie de ea şi, ridicând-o uşor, o sărută lung. Apoi se desprinse din îmbrăţişarea ei şi ieşi.

Coborî în fugă, nedând atenţie celorlalţi. Trebuia să se grăbească. Era deja miezul nopţii, iar în acea perioadă a anului soarele răsărea devreme.

Afară luna plină lumina slab, conturând stângace umbrele oraşului mort. Bărbatul apucă să facă numai câţiva zeci de paşi, când explozia îi lovi timpanele, zguduind puternic pământul. Suflul îl aruncă jos, izbindu-l zdravăn de asfalt.

Îşi reveni târziu. Privi la muntele de dărâmături din urma sa, fără să înţeleagă, apoi paloarea stelelor îl anunţă, în lipsa ceasului care nu mai voia să meargă, că răsăritul e aproape.

Porni să fugă, greoi şi nesigur, spre periferie. Zona neutră îl atrăgea, învăluindu-i în uitare durerea şi disperarea.

Soarele proaspăt îi scălda faţa plină de vânătăi, trezindu-l la viaţă. Uimit, Got înţelese că se afla în zona neutră. Apoi văzu că era singur şi-l cuprinse spaima. Oare negrii îi uciseseră pe toţi? Inga! Posum, Bled, Rete, Osea, Mina... Nu, Mina murise deja cu o zi în urmă.

Îşi aminti de explozibil şi răsuflă uşurat, gândindu-se că toţi erau în viaţă. Plecaseră, probabil, fără să-l mai aştepte, să vadă rezultatul exploziei.

Got se îndreptă plin de încredere spre centru. Spera ca noaptea trecută să fi adus sfârşitul negrilor.

MARIAN DEACONU

SaarCon '96

GERMANIA Un spaţiu propice SF-ului

În perioada 26-28 iulie 1996 a avut loc în capitala landului Saar, din sud-vestul Germaniei, la Saarbrücken, Convenţia Naţională Germană de Science-Fiction, care s-a bucurat de o numeroasă participare internaţională. La această ediţie au fost prezenţi: Bridget Wilkinson şi Ken Slater (Marea Britanie), Jolanta Pers şi Malgorzata Wilk (Polonia), Csaba Varga (Ungaria), Egon Niczky (Slovacia), Vaclav Vlk şi Monika Ladman (Cehia), Anna Tetelman şi Mihail Jakubowski (Rusia), Igor Tabak (Croaţia), Martin Easterbrook (Scoţia), Marian Deaconu (România) şi alţii.

A fost prima oară când s-a dat o atât de mare importanţă ţărilor din fostul bloc comunist, lucru de altfel subliniat şi în cuvântul de deschidere, rostit de către amfitrionul acestei importante manifestări, Thomas Recktenwald. Dar şi de către membrii Comitetului de organizare: Herbert Thiery, Jürgen Marzi, Michael Leiner, Arno Weber, Dietrich Hanbold şi Ralf Schiffer. Scopul declarat de către gazde a fost acela de a cunoaşte ce se întâmplă în domeniul SF în toate ţările Est-europene şi de a înlesni circulaţia informaţiei şi stabilirea de contacte. Acţiunea a fost puternic mediatizată de mijloacele de

informare germane, interesul fiind, fără îndoială, mare. Au avut loc dezbateri aprinse pe secţiuni, comunicări, prezentări de carte, expoziţii de obiecte ilustrând spaţiul SF-ului (cărţi, albume, postere, casete video etc.). De un larg interes s-a bucurat expoziţia de arte-vizuale, amenajată într-un colţ cochet al clădirii numite Bürgerhans (Dudweiler), unde a expus, între alţii şi semnatarul rândurilor de faţă (cinci panouri de grafică), alături de care au fost prezente câteva dintre cărţile de succes (şi postere) ale editurii „Nemira", revistele „Jurnalul S.F.", almanahul „Anticipaţia" etc. Deosebit de apreciate au fost, de asemenea, lucrările artistului plastic polonez Boguslaw Polch şi cărţile autorului Andrzej Sapkowski, ca şi colecţia revistei „Fantastyka".

Ziua de 27 iulie a fost dedicată României şi Croaţiei. În cadrul discuţiilor s-a insistat (în special din partea germană şi olandeză) asupra problemelor grave cu care se confruntă SF-ul nostru, datorită situaţiei economice a României şi asupra întrebării în ce măsură creatorii produc în continuare opere specifice genului. Am remarcat, cu un anume regret, că în afară de almanahul „Anticipaţia", Editura „Nemira" şi Alexandru Mironov, despre SF-ul românesc (adică despre fandomul nostru), nu prea se cunoştea mare lucru. S-a comentat, de asemenea, prezenţa masivă a fanilor noştri la Eurocon-ul ţinut la Glasgow, şi absenţa lor totală de la Vilnius. O altă chestiune ridicată de cei prezenţi la conferinţă a fost una care, cred eu, ar trebui să ne preocupe într-un fel pe toţi: de ce nu este popular genul heroic-fantasy în România? Nici în literatură şi nici în arte-vizuale? Să fie acest gen atât de iubit, specific doar spaţiului anglo-saxon? Şi, mai nou, celui polonez? Un posibil răspuns ar fi, poate, acela că la noi, acest gen ţine de mitologie, care lipseşte cu desăvârşire (în această direcţie, desigur).

„Este importantă o convenţie ca aceasta pentru a stabili contacte şi pentru a-i auzi pe ceilalţi oameni", mi-a declarat Michael Leiner, redactor-şef al fanzinului „Andromeda". „Cred că în Germania nu avem prea mulţi oameni care au relaţii cu cei din Europa de Est. Cred că acestor oameni trebuie să li se dea o şansă, în sensul de a le citi cărţile, nu doar pe ale celor din SUA sau Anglia."

Porţile sunt deschise, cum ar zice Jim Morrison. Iar germanii au dovedit, o dată în plus, că arta şi prietenia nu au graniţe.

Poşta redacţiei

STOIAN CĂTĂLIN – Textele mi-au plăcut. Am reţinut "Hangarul" şi "Ascensiunea". "Praful uitării" mi se pare o pastişă după Dick. Mai trimite.

CĂTĂLIN UŞUREL – Textele tale sunt, în esenţă, eseuri, ele nerespectând unele "norme" structurale definitorii pentru povestiri ("Luvah", "Focul", "Ploua..."). Singur "Păstrătorul" sparge tiparul oarecum tern al anterioarelor. Sunt de părere că pe ideile respective poţi încerca să scrii şi proze.

JEAN LORIN STERIAN – Am reţinut "Contact".

CĂTĂLIN SANDU – Am reţinut "Triptic".

MIRCEA CĂRBUNARU – Am reţinut "Mama, tata...".

BANILA DANJE – "Doar un singur..." nu este un text literar (fie el şi SF), ci doar un expozeu prezentat sub formă de dialog – procedeu "antic şi de demult". Poate reluarea ideii sub altă formă...

LIPAI ADINA – Îmi pare rău, dar n-am primit altă scrisoare. "Insulele..." pare sinopsisul unui roman SF, iar "Jumătate..." este banală. Aştept altceva.

MĂCIUCĂ SILVIU IOAN – Deocamdată nu.

SPICIUC PAUL, Aleea Muncii, nr.2, bl.B16, apt.16, Deva, 2700, jud. Hunedoara, telefon 054/615762, vinde CPSF numerele: 7, 9-13, 15-27, 29-35, 37-48, 53-77, 79-140, 142-193, 195-200, 202-248, 250-311, 313, 314, 316, 322, 325, 333, 380-382, 411-417, 419-426, 435-464, 466; Almanahul Anticipaţia anii 1983-1989 şi 1995.

CIOARĂ CIPRIAN, B-dul. UNIO, bloc UH11/6, cod 3900, Satu Mare, doreşte să corespondeze cu iubitori de literatură SF şi cu cei interesaţi de fenomenul OZN. Cumpără cărţi, reviste şi articole din domeniile amintite. Răspuns garantat.

TITUS UDREA, Bd.N.Titulescu, bl.A3, sc.3, apt.13, Craiova, tel.051/197897, oferă (la schimb sau contra cost) cărţile: "Mâncătorii de ziduri", ""Picnic la marginea drumului", "Maşinăria rock and roll", "Neuromantul", "Un caz de conştiinţă", "Stea dublă", "Ciclul Bahomet", "Fugarul", "Mântuitorul Dunei", "Capcana de sticlă", "Lumea lui Rocanon", "Duşmanul", "Shining", "Războiul împotriva rulilor", plus alte cărţi. De asemenea, JSF nr: 8, 11, 12, 14, 15, 24, 27, 28, 57, 58, 60, 62, 64, 65, 76, 88, 111; Almanahul Anticipaţia '87, '90, '93; CPSF nr: 15, 21-23, 26, 27, 60, 63, 83, 84.

MIHAI-DAN PAVELESCU